

مهسعوود محهمهد

به رهو

رسته شهقامی ئاخوتنی کوردی

«کۆری زانیاری کورد» سالی 1978

مهسعوود محهمهه

به رهو رسته شهقامی ئاخوتنی کوردی

وهشانی یه کهم: «کۆری زانیاری کورد» سالی 1978

وهشانی دووم: سایتی www.mamosta.net سالی 2009

له ژماره 64 ی تشرینی دوهم و کانونی یه که می سالی 1977 ی
گوڅاری «رؤشنبیری نوی» دا، گوتاریک له ژیر ناونیشانی «کوردواته‌نی» دا
بلاو کرایه‌وه. کومه‌لیک ږه‌خنه‌ی له دوو نووسینه‌که‌ی من «فونه‌تیک چیمان
بو بکا؟» و «چه‌ند حه‌شارگه‌ییکی ږیزمانی کوردی» گرتبوو. وه‌ک ده‌زانین
ږه‌خنه‌گرتن مافی بی دهمه‌ته‌قه‌ی نووسه‌ران و خاوه‌ن بیرانه. له‌م ږوانگه‌وه
خوشامه‌دی له‌ ههموو ږه‌خنه‌کان ده‌که‌م، به‌لام دوو تیینی گشتیم له‌ باره‌ی
ئو ږه‌خانه و ههموو ږه‌خنه‌ییکی دیکه‌ش هه‌یه. یه‌که‌میان ئه‌وه‌یه ږه‌خنه‌گر
له‌سهریه‌تی شتیکی باشر له‌ ږه‌خنه‌لیگیراوه‌که پیشک‌ش بکات نه‌ک ته‌ن‌ها
مه‌یلی خو هه‌ل‌دانه‌وه پالی پتوه‌ بنی بو ږه‌شکر‌دنه‌وه‌ی ږه‌مه‌کی چهند
لاپه‌ږه‌به‌ک. دوه‌میان ئه‌وه‌یه، پتویسته‌ لایه‌نی ناحه‌زایه‌تی و که‌فوک‌لی ده‌روون
تیکه‌ل به‌ بابه‌ت نه‌کړئ هه‌ر نه‌بی له‌به‌ر ئه‌وه‌ی خوینده‌واره‌کانمان به‌و پیشه
ناږه‌وايه‌ رانه‌یه‌ن. پتویستیشه‌ بلیم، ئو نووسه‌ره‌ی له‌ زهمینه‌ی وهرام دانه‌وه‌ی
هیرشدا دهمودووی ناحه‌زانه‌ به‌کار ده‌هینیت گونا‌هی ئو نووسه‌ره‌ی نییه‌ که
هه‌روا به‌رمه‌یدان و بیلزوم مل له‌ هیرش بردن ده‌نیت. مافی
له‌سه‌رخ‌و‌کردنه‌وه، له‌ حاله‌تی ږه‌د‌کردنه‌وه‌ی هیرشدا، ده‌چته‌ پال مافی
ږه‌خنه‌گرتن و ده‌سته‌ ته‌رازووی گله‌یی لیک‌ردنی سووک هه‌ل‌ده‌ستینته‌وه.

له‌گه‌ل ئو دوو تیینیه‌شدا به‌وپه‌ږی باخه‌ل فه‌راحیه‌وه سه‌یری گوتاره‌که‌م
کردوه و پتر له‌ خاوه‌نی په‌رؤشدارم بو ئو ههموو هه‌ل و ناته‌واویانه‌ی تیدان.
هه‌ر بو تاکه‌ مه‌به‌ستی سوودی لیک‌و‌ل‌ه‌ره‌وه نه‌وباوه‌کانی ږیزمانی کوردیش
ویستم بایی پتویست رؤشنایی بیرو‌رای خو‌م (ئه‌گه‌ر هېچ رؤشنا‌به‌کیان تیدا
بی‌ت) بو لایه‌نه‌ ناته‌واوه‌کانی ئو گوتاره‌ بهاو‌یژم. ئه‌وه‌ی راستیش بی، ترسی
هه‌له‌ی چاپ خستمیه‌ سه‌ر باری له‌چاپ دانی ئم نووسینه‌م له‌ چاپخانه‌ی
کو‌ږی زانیاری کورد چونکه‌ من له‌ باریکدا نیم بتوانم سه‌راسو‌یی چاپ‌ کردنی
نووسینه‌که‌م له‌ ده‌ره‌وه‌ی کو‌ږ بکه‌م، زؤر جارانش هه‌له‌ی بچووک سوودی

گهواره ده‌دۆریتیت. وام په‌سه‌ند کرد که وا پنبه‌پیتی نات‌ه‌واویه‌کانی گوتاره‌که به‌سه‌ریدا برۆم.

له ستوونی یه‌که‌می گوتاره‌که ده‌خوینته‌وه «چهند هه‌زار سالی له‌مه‌وبه‌ترتر». وشه‌ی له‌مه‌وبه‌ترتر لی‌ره‌دا هه‌له‌یه چونکه پله‌ی Comparative بو به‌راورد کردنی نیوان دوو لایه‌نانه، لی‌ره‌شدا هه‌ر یه‌ک لایه‌ن هه‌یه ته‌ویش رۆژگاری چهند هه‌زار سال «له‌مه‌وبه‌ر» ه. ئه‌گه‌ر گوتاره‌که مافی ته‌واوی به‌رێزمان دابایه‌ ده‌بوو بلی «چهند هه‌زار سالی له‌مه‌وبه‌ر». کاتیک بمانه‌وێ رابردوویه‌ک له‌یه‌کیکی دیکه به‌ره‌ژووتر به‌یه‌ن رێمان ده‌بی له‌مه‌وبه‌ترتر به‌کاربه‌یئن وه‌ک که بلیین «ساسانیه‌کان له‌عه‌باسیه‌کان له‌مه‌وبه‌ترتر». وا ده‌زانم ئه‌مه راس‌تیکی زی‌ده‌ سه‌ره‌تای زمانزانییه، جا ئه‌گه‌ر له‌مه‌یدانی پێدا‌گرتندا نمونه‌ی وه‌ک ئه‌م هه‌له‌یه له‌نووسینی وه‌ک خۆی به‌یئریته‌وه ده‌بیته هه‌له‌ی برای هه‌له. وا پێ ده‌چی یاری‌ده‌ده‌ری گوتاره‌که جارێ ماویه‌تی له‌کوردیدا، یاخود له‌نووسیندا، ره‌گ داکوتاو بی، ئه‌مه‌ش شتیکی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ نییه چونکه فراژی بوون کاتی ده‌وێ.

به‌دوا ئه‌و وشه‌یه‌دا نووسراوه «زمانی سه‌رپاکی سه‌رانسه‌ری خاکی کوردستان»، وا باش بوو بگوترێ «زمانی سه‌رپاکی کورد و سه‌رانسه‌ری خاکی کوردستان». ده‌شی وشه‌ی کورد له‌کاتی چاپ کردن په‌ری بیته‌وه‌یاخود نووسه‌ر له‌بیری کرد‌بیته‌...

له‌ستوونی دوهمی گوتاره‌که ئه‌م رسته‌یه له‌چاوان ده‌چه‌قیت «سه‌ره‌رای ئه‌وه‌ش که‌چی هیشتا ئاو‌یستا، ئیسته‌هه‌ر به‌زمانیکی مردوو له‌قه‌له‌م ده‌دری...». ئه‌م رسته‌یه له‌م شیوه‌یه‌دا پێی نالین «رسته‌ی کوردی شیوه‌ی ئه‌ده‌بی» ئه‌وه‌ی راستی بی ناشی به‌ئاخوتنی عاده‌تیش حساب بکری چونکه به‌کجار کز و لاواز و پر هه‌له‌یه. جارێ له‌پیشه‌وه ده‌بی بلیم نووسه‌ر مه‌به‌ستی له‌«سه‌ره‌را» واتاییکی وه‌ک «رغم ذلک» یه‌نه‌ک «بالأضافة الی ذلک»

له بهر ئه مه وشه ی سه ره را بو ئيره ده ست نادا ت و ده بی به «له گه ل
ئه مه شدا» بگو ردریت. ئنجا وشه ی «که چی» ده لی دو مه له به سه ر سنجی
رسته که وه، ئه ویش ده بی به ده می نشته ری خامه بسرپه ته وه. دوا ی ئه مانه ش له
خوه دیاره وشه ی «هیشتا» و «ئیسته» یه ک شتن و له یه ک رسته دا کو
نابنه وه، که کوش کرانه وه هه له پیک ده هیئن. به و پییه ئه گه ر رسته که لی
بقرتیت و تاو تو بکری ت بو باریکی په سه ند ئه مه ی لی شین ده بیته وه «له گه ل
ئه مه شدا هیشتا ئاو یستا هه ر به زمانیکی مردوو له قه له م ده درئ». خو ئه گه ر
له دوو وشه ی «هیشتا» و «هه ر» یه کیکیان به لاهه بنریت رسته که بی عه بیتر
ده بیت. «له گه ل ئه مه شدا ئاو یستا هه ر به زمانیکی مردوو...». به لام به مه دا
وانا و مه به ستی رسته که له چه نگ ره خنه قوتار ناییت چونکه «ئافیس تا» ئه و
مردوو ه نیه. که سیک ئاگاداری جموجولی زه رده شتییه کانی ئیران و ئه ولاتری
ئیران بی ده بینی ئه ده بیات و ده ستووراتی ئافیس تا روژ له روژ پتر هیز
وه رده گرن و چالا کتر به سه ر زار و زمان و قه له مانیشدا دین و ده چن. زمانی
ئافیس تا وه ک زمانی سو مه ر و ئه که د نییه له بیران چوو بیته وه، ته نانه ت وه ک
زمانی لاتینی کونیش نییه هه ر له میتشکی مامو ستایاندا بژیت چونکه ئافیس تا
وه ک ته ورات پیوه ندیی به بیرو باوه ری غه بییه وه هه یه و پیروه کانی نوژی پی
ده که ن و له بهر خوا ده پارینه وه و قوربانیی ئایینی ئه و زمانه و دینه له خو یان
ده گرن... به ره ییکی دیاری ئیرانی و ئیراناسه کانی فارس له م روژ گاره دا به
چالاکی خه ریکی بوژاندنه وه و گه شه پیدانی ئافیس تا و دینی زه رده شتن، وه ک
بزانم ده وله تی ئیرانیش دانی به بوونیاندا هینا وه له مه شدا هه ر ده لی
فه رمانه که ی خه لیفه ی دو ه «عو مه ری خه تاب» که زه رده شتییه کانی به
«أهل الکتاب» دانا هه لگی را وه ته وه. خو لاسه، به مردوو دانانی زمانی ئافیس تا و
دینی زه رده شت وه ها به سه ری پیی ناییت، ئه و سه رچا وه ی قسه ی وه هاشی لی
وه رگی را بی دیاره په له ی کردوه و نه ختیکیش خلیسکی بردوه. به هه مه حال ئه م
هه له یه بو لایه نی زمانناسیی گوتاره که نا چیه ته وه.

هەر لهو مهسهلهیهی مردووتهی ئافێستادا ههلهیئکی فکری دیکه ههیه پێی دهلێن «تناقض». واته خووه لهوه شاندنهوه، لهوه دا که گوتاره که له پێشهوه رایهکی ناپوخت دهردهبرێ له بارهی هوێ مهیین و وهستانی زمانه کهوه که دهیداتهوه به مردنی ئهوه گهلهی قسهی پێ دهکهن، ههر به دوا ئهوهشدا دهلی زمانی ئافێستا مردوو کهچی دهشلی بو ماوهی دووردریژ زمانی «سهپاکی سهرانسهری» کوردستان بو. خو دهشزانین، گوتاره کهش دهلی، کورد زیندوو. ئنجا خویتهر با سهیری ئهم خوپاشگهز کردنهوهیه بکات:

زمان دهمری، دهمهیی چونکه ئهوه خهلهکی قسهی پێ دهکهن مردوون.
 ئافێستای زمانی ئافێستی مردوو.
 ئافێستای زمانی دیرینهی ههموو کوردستان بووه.
 کورد نه مردوو.

بیگومان ئهم تهززه قسانه مایهی دلگهرمیی و پهلهپهله و کهم لیکدانهوهیه: به کوردی، بهچکهی عاتیفهیه و بهس.

بهیه کهوه بهسترانی چارهنووسی زمان و خاوهنه کهی وهها ساده و «متناقض» نییه. وا دهبی زمان دهمریت و گهله بهردهوام دهیت «قیییه کان زمانیان بوو به عهرهیی و کهسپیش له ناوی نه بردن». ناوناوه ییکیش دهیینی زمانی نژادی هینده گورانی به سهردا دیت پێوهندی به رابردوویه وه نامینیت وهیا زور بیهیز دهیت ههرچهند خاوهنه کهشی زیندوو - عهرهیی یه مهن ههر ماون به لام زمانی کونیا له ئاخاوتندا نه ماوه، پێشی ناووسریت، ته نانهت زمانی عهرهیی به تیکرای ئه گهر شیوهی پێش ئیسلامی له نووسین و کتیباندا نه ژایا، ئیستا ئه ویش به نیهبته ئاخاوتنی عهرهیییه وه که زمانی ئافێستای لی به سهه دهات. فهرموو قسهی خهلقی تونس بهم بهیته بگه:

هېق هجف و زفانیه مرطی
زعرآ ریش جنحیها هرامیل

به یه که وه مردن و ژیانی زمان و مروّف باسیکه وه ها به پهله ئەنجام نادریت...

له سهره تا کانی ستوونی سینه می گوتاره که رسته ییکی ناله بار ههیه ههم له
رووی ریزمانه وه ههم له رووی فکره وه تا بلی هه زاره، ئنجا دارشتنه که شی له
حه دبه دهر کزه. رسته که ئەمهیه «... ئەگەر ویسترا به سهرهات و دوستایه تی و
ئالوگوری باری ئابووری کومه لایه تی گه لی بزانی، یه کئ له و ریگایانه ی دهر
گه یتته ئاوات و ئامانج گرتنی ریگای لیکولینه وه ی میژوویی وشهیه - له کوپه
هاتووه؟ له کهیه وه هاتووه؟ واته: «ئیتۆمۆلۆژی» وشه ی زمان».

1- له لایه ن ریزمانه وه: که گوت «ئەگەر ویسترا...» ری ههیه له کو تاییدا
بلی «دهبی بزانی» نه ک «دهبی بزانی» چونکه که سهرهاتای رسته «مبنی
للمجهول» ی کهسی سییه م بیت ناشی دوا یی رسته که «مبنی للمعلوم» ی
کهسی دوه م بیت. راست ئەوهیه سهرهاتای رسته که «ئەگەر ویست» بیت
له وه به ولاره ههموو که سه کانی ناو رسته که «که کهسی دوه من» راست
دهرده چن. ئەم تینینیهش له وانه نییه سهرینچی تیدا بکریت مه گهر به نیازی
نه سه لماندنی دلگهرمانه...

2- له رووی تهعبیره وه، باوه ر ناکه م کهس هه بی بتوانی بلی من ههچ واتایکی
ته وای ئەو کومه له وشانه له خودی وشه کانه وه تیده گه م چونکه که باسی
«دوستایه تی و ئالوگوری باری ئابووری کومه لایه تی!!» ده کات خه یال بۆ
پیوهندی نیوان «گه لان» ده روا ت، به تاییه تی که ده به وی له ری هاتنی
«وشه» بۆ ناو زمان ئەو دوستایه تییه و ئالوگوره!! بزانی ت چونکه دیاره هاتنی
وشه بۆ ناو زمان ده بی له زمانیکی دیکه وه ته صور بکری که چی دهقی
رسته کان پیوهندی نیو گه لان به دهسته وه نادات چونکه «دوستایه تی و

ئالوگۇر... گەلى» دەك تەۋە يەك گەل. ئىنجا چۈن دەشى گەل دۆستايەتتى و ئالوگۇر (تبادل) لە گەل خۇيدا بىكات. من لە زمانى حالى وشە كانەۋە دەزانم مەبەستى عىبارەتەكە چىيە نەك لە واتاينەۋە چونكە لەسەر واتايەك راناۋەستىن. دەزانم كە دەلى «وشە لە كۆيۈە ھاتو؟ لە كەيەۋە ھاتو؟» دەيەۋى بلى ھاتنى وشەى بىگانە بۇ ناۋ زمانىك پىۋەندىي نىۋان خاۋەنى وشەكە و ئەۋ مىللەتەى ۋەرىگرتوۋە نىشان دەدات، ۋەك ئەۋەى كە پەيدا بوۋنى وشەى «ۋرشە» لە مىسرى سەدەى نۆزدەمدا ئەۋە رادەگەيەنى كە مىسر پىۋەندى نىزىكى بە ئىنگىلىزەۋە بوۋە چونكە ديارە وشەكە لە Workshop ەۋە ۋەرىگىراۋە.

3- لە پروۋى فىكرەۋە، ھەرچەند گوتارەكە لىرەدا بىروراي نىۋ كىتبان دەداتەۋە، بەلام نەيتۋانىۋە كەم و زۆر پروۋناكى و دروستىي و وردى و نىشانپىكانى ئەۋ بىرورايانە رابگەيەنىت، ھەر دەلىي تەعبىرەكانى لە ناۋ شەپۇلى ئەۋ كىتبانەدا خىنكاۋە. خىنكانەكەشى بەھۋى نەفەسكورتىي خۇ پروۋنكرەنەۋە و ناپوختىي رستەكان و لىلى «فىكر» ى گوتارەكەۋە بوۋە. ئىتىمۇلۇجى ھەرگىز بە تاكە ھۋى گرتەنەبەرى «رېگاي لىكۆلىنەۋەى مېژوۋىي وشە» نامگەيەنىتە ئاۋات و ئامانچ ئەگەر بمەۋى لە رېي زانىنى «لە كۆيۈە؟ لە كەيەۋە؟» ى ھاتنى وشە بۇ ناۋ زمانىك «... دۆستايەتتى و ئالوگۇرى ئابوۋرى كۆمەلايەتتى گەلى» بزانم چونكە ئەم قسانە دەيىكى ئەۋ پىۋەندىيە جۇراۋجۆرەى نىۋان گەلانم نىشان نادەن كە لە رېي غەيرى «دۆستايەتتى و ئالوگۇرى ئابوۋرى كۆمەلايەتتى» يەۋە گەلان بەيەكەۋە دەلكىنن ئىتر يا لكاندنى دۆستانە بىت ۋەيا دوشمانە بىت، لە شىۋەى ئابوۋرى كۆمەلايەتتى دا بىت يا لە شىۋەى دىكەى ۋەك ئايىن، ئەدەب، فەن بىت، بە ئالوگۇر بىت ۋەيا بە سەپاندن و كەنەفت كىردن بىت. خولاسە ئەم كوتانەۋەى ئابوۋرىي كۆمەلايەتتى لەم جىگەيەدا خۇ دانە بەر شەپۇلىكى باۋى نوۋسىنى ئەم رۆژگارەيە بى ئەۋەى پىۋەندى ژبوۋەرى بە بابەتەۋە ھەبىت چونكە مەلۇمە بەرەكەتەكانى ئابوۋرىي كۆمەلايەتتى بەر لە سەدان سال لە نىۋان نحوسەتى دەيەھا پىۋەندى نارەۋا و درندەدا دەخىنكان،

تهنانهت ته گهر پټوهنديه چا که کان و نه چاک نه خراپه کانیش به
به رچاومانوه بگرین دیسان که له که له سهر ټابووری کومه لایه تی ده که نه وه ک
که، به داخه وه، دوشمنایه تیش له کوندا فرزه ی له دوستایه تی ده بری...

سهرنج له رسته ی دواتر بگره که ده لی «به هو ی وردبونه وه ی میژووی ته و
وشانه وه... هه ن و نییه ی ته و وشانه مان بو درده که و ی، ته و وشه یه له کوپوه
هاتوه! به هو ی چیه وه هاتوه، هو ی هاتنی... له چه دراوسیه که وه وهر گیراوه...!
هتد» سهرله نو ی به دارشنتیکی کز و ناته واوه و واتا و مبه سته کانی عیاره تی
پیشوتر ده لپته وه، تهنانهت رسته که زور به هه ژاری وشه ی «کو ی» ی
عیاره تی پیشو دووباره ده کاته وه بی ته وه ی مبه سته ی تازه له گهل خویدا
بهینیت. له وش بترازی رسته که له ناوه رۆکی خوشیدا وشه کان ده کوتپته وه
«به هو ی چیه وه هاتوه، هو ی هاتنی¹»، ئنجا که ده لی «له کوپوه هاتوه»
هینده نابات ده لی «له چه دراوسیه که وه وهر گیراوه...! هتد». کی ده توانی پیم
بلی فهرقی نیوان «له کوپوه» و «له چه دراوسیه که وه» چیه!

به هه مه حال گوتاره که لیره دا ته وهنده ی چاک کردوه که به هو ی «هتد» وه
خوی له دردی سهری ته عبیری زهحمهت رزگار کردوه، هه رچه ند ته و
مبه سته و واتایه ی قسه ناته واوه کان جینگلی تیدا ده خون چ زهحمه تیکی
ته وتوی تیدا نییه و هه موو ده سته و قه له می شلکیش پی ده ویری.

---

¹ - نووسهران له دوا ی ته و وشانه ی کوتایان به «ی» دیت دین بو که سی سییه می
تاکیش «ی» هکی دیکه قه تار ده که ن، به لام لیره دا هاتنی دوو «ی» به هیج
مه زه بان دروست نییه چونکه وشه ی «هاتن» چ «ی» پنه نییه تا کو بلین له گهل
راناوه کی که سی سییه مده دهن به دوو. ناشزانم بوچی گوتاره که له جیگه ی «چ»
هه ر دهنووسی «چه» که ته مه فارسییه و کوردی نییه.

له پرسته که ی دوه مدا ته عبیریکی زور ناکوردییانه و ناشاره زایانه هه یه که ده لی «به هوی ورد بوونه وه ی میژووی ته و شانه وه...» وه ک له خووه دیاره، داربشتنی پرسته که وا راده گه یه نی که به هوی وردوخاش بوونه وه ی میژووی وشه کان فلانه شت و فیسار حاله ت روون ده بنه وه. چ به هانه ی هه له ی چاپیش له و داربشتنه دا به چنگ ناکه وی چونکه به عاده ت ته و وشه و پرسته یه ی هه له ی چاپی تیدایه شونیک ی مه یله و دیتراوی ته سلکه ی تیدا ده مینی، به لام لیره دا شونی وه ها په یدا نییه چونکه ته و ته داتی «ی» ی ئیزافه ی نیوان «وردبوونه وه» و «میژووی ته و شانه وه...» وه ها جپی خوی گرتووه لینا گه ری بلین هه له ی چاپ «وردبوونه وه له میژوو...» ی کردوه به «وردبوونه وه ی میژوو...» چونکه کوتایی عباره ته که ته م ته ئویله ره ت ده کاته وه. تو ناتوانی بلپی «به هوی وردبوونه وه له میژووی ته و شانه وه» - له م حاله ته دا راست ته وه یه بگوتری - به هوی وردبوونه وه له میژووی ته و شانه». به هه مه حال من له خومه وه ئیحتیمالی هه له ی چاپ ده هینمه ناو قسان، ده نا گوتاره که هینده گوئی نه داوه ته ته و ته رزه ورده کارییه...

هه ر به دوا ته و پرسته یه دا، له هه مان ستوونی سییه می گوتاره که دا، ده خویته وه «ته م جو ره لیکۆلینه وه یه زور به چاکی و چالاکیانه لایه کی گه وره ی میژوو... ره شن ده کاته وه». ته م وشه یه «چالاکیانه» هه له ییکی ره زمانی زور زه قه. یا ده بی بگوتری «به چاکی و چالاکی» وه یا بگوتری «به چاکی و چالاکانه» چونکه ره ژه ی وه ک «پیاوانه، کوردانه، ژیرانه...» ته نها له گه ل وشه ی مادیدا دین ئیتر یا ناو بیت یا ئاوه لئاو، به نمونه سه یری ته م ره ژانه بکه، عه قلانه، هو شانه، سو زانه - هه لبه ت ده بی بکریته، عاقلانه، هو شیارانه، سو زناکانه... وشه ی «چالاکی» ش ناوی مه عنه ویه، هه لئاگرئ له و ره ژه یه دا بیته «وصف - بو فعل یا برا فعل وه ک «خوراک و پوشاک...» که ته مه ش له ره زماندا دره ژه ی هه یه و لیره دا لی نایینه وه - به نمونه، ده گوتری «خوراکی کوردانه، پوشاکی ژانه».

له ستوونی یه که می لاپهړه 19 ی گوډاره که هه ندی قسه ی وه که به دیهی ده دیتړی، به لام که لپی ورد ده بیته وه هیچ وانا به دهسته وه نادهن. مانای چی زمانی کوردی «هه رگیز رۆژی له رۆژان تا راده ی تروو که ی چاویش گه لی کوردی به جی نه هیشته»؟ که س به ته ما بووه زمان گه له که ی به جی به یلی؟ که س شتیکی وها گوتووه؟ هیچ زمانیک له دهسه لاتیدا هه بووه گه له که ی به جی به یلی...؟ ئه مه هه ر قسه یه و به س له خوینده واری تیهه لکشیو ناسه لمیندری، ئنجا ناشگوتری «تا راده ی تروو که ی چاو...» چونکه «را ده» بو «پله» ی شان به کار دیت نه ک «مقدار» ی شان. ده بی بگوتری «به قه ده ر تروو که ی چاو، بای تروو که ی چاو، هینده ی تروو که ی چاو...» ئه وه ی وه هاشی به کار نه هینیت و بو مقداری شتانی بیاته وه شه ر به زمانه که ده فروشی وه که ئه وه ی له عه ره بیدا بلی «لا اغفل عنک بدرجه لحظه عین» له جیاتی «قدر لحظه عین».

هه ر له و دیرانه ی سه ره تا کانی ئه و ستوونه دا نوو سراوه «زمانی کوردی... باریز گاری ره سه نیه تی ریزمان و ده نگسازیی خوی کردوه...». به راستی که س تیناگا مه به س چییه له وه ی بگوتری «ره سه نیه تی ده نگسازیی خوی» چونکه که س نازانی دوو سی هه زار سال له مه وه به ر ئه م کورده ده نگه کانی ئاخوتنی خوی چون ده رب ریوه تا کوو بتوانین دان به ودا بهینین که ده نگه کانی ئیستا که ی هه مان دهنگی رۆزگاری زه رده شته. له م سه رده مه دا مه نگوړ و خو شناو جوداوازی نیوان هه ندیک له ده نگه کانی ئاخوتنیان تیدا هه ست پی ده کری ئیتر نازانین به چ مه به ستیکه وه بلیین ره سه نیه تی ده نگسازیان پاراسته! کامیان ره سه نه؟ بوچی ئه وه یان ره سه نه؟ به لگه چییه؟ ئنجا نابی بشگوتری «ره سه نیه تی ده نگسازي» چونکه وشه ی «ده نگسازي» بو لای زانستی ده نگمان ده باته وه که ده زانین نه کورد و نه هیچ میلیه تیکی دیکه ئاگای له «ده نگسازي» نه بوه تا کوو بیپاریزی یا شتیکی دیکه ی له گه لدا بکات. له مه ش بترازی، ئه گه ر به بیري خو ماندا بهینین که دهنگی بیگانه ش تیکه ل به

دەنگەکانی ئاخاوتنی کوردی بوون ئیتر بە جارێ لەو ڕەسەنیه‌تیه‌ی دەنگسازی نابه‌لەد دەبین. ئیمه‌ که‌ نه‌زانین دەنگەکانی زمانه‌که‌مان له‌ کوندا چۆن ده‌براون، له‌ ئیستاکه‌شدا جوداوازیه‌کی ئاشکرا له‌ نیوان دەنگەکانی زاره‌ جوداکانی زمانه‌که‌مان دیاردیه‌یکه‌ی بی ده‌مه‌ته‌قه‌ بیت، بشزاین دەنگی نارەسەن که‌وتۆته‌ نیو زمانه‌که‌مان ئیتر چۆن له‌ مه‌به‌ستی ئه‌و «ڕەسەنیه‌تی دەنگسازی» باس لیکراو بگه‌ین؟

له‌ باره‌ی «ڕەسەنیه‌تی ڕیزمان» یشه‌وه‌ ده‌بی وه‌ک یه‌ک بوونی ده‌ستووره‌کانی ئیساته‌که‌ و کۆنینه‌ی هه‌زاران ساڵه‌ی ئاخاوتنی کوردی به‌ ئیسپات بگات ئنجا بویرین دم له‌و ڕەسەنیه‌تیه‌ی ده‌بین به‌و جوړه‌ی که‌ گوتاره‌که‌ که‌ هه‌ر به‌ ڕیوه‌ لی ده‌بیتوه‌. تا ئیسا هه‌چ زانایه‌ک و نووسه‌ریک و میژووانیک له‌وه‌ی نه‌کۆلیوته‌وه‌ ئایا زمانی میلله‌تی «خوری – هوری» که‌ بۆ ماوه‌ی هه‌زاران ساڵ به‌ر له‌ میلاد دانیشتوی هه‌موو کوردستانی سه‌روو و به‌شی هه‌ره‌ زۆری کوردستانی عێراق بووه‌ چ تاوێکی بۆ سه‌ر زمانی کوردی هه‌ناوه‌؟ که‌ زمانه‌که‌یان توایه‌وه‌ چ خه‌ڵته‌ییکی نیشته‌ ناو زمانی کوردی؟ تۆ بلی خوریه‌کان شاده‌مارێکی «غه‌یری ئێرانی» له‌ میلله‌تی کورد پیک نه‌هه‌ین؟ ئه‌وه‌ی ترانسلیته‌ریشنی تیکسته‌ خوریه‌کانی «گردی شمشاره‌» ی خواروی ڕانیه‌ بخوینیته‌وه‌ ده‌توانی تروسکه‌ی ئه‌و زمانه‌ له‌ ئاخاوتنی ئیستاکه‌ماندا بدۆزیته‌وه‌. ئه‌و تیکستانه‌ بۆ نزیکه‌ی چوار هه‌زار ساڵ تیه‌ه‌لده‌کشن، جا ئه‌گه‌ر پێوه‌ندیی زمانی خوریمان به‌ کوردیه‌وه‌ سه‌پاند ئایا مه‌به‌ستمان له‌ «ڕەسەنیه‌تی ڕیزمان» ی کوردی چی ده‌بی؟ پشتگوێ خستن و تێنه‌خویندنه‌وه‌ی ئه‌م تێبینانه‌ هۆی شانازی به‌ ده‌ست که‌سه‌وه‌ ناده‌ن، بایه‌خ پێدانیشیان پایه‌ی زانایی که‌س داناله‌نگینیت، به‌ ئیسپات گه‌یاندنی ڕەسەنیه‌تی و نارەسەنیه‌تیه‌ی کاری بادی هه‌وا نییه‌، خو ئه‌گه‌ر گوتاره‌که‌ی «ڕۆشنیری نوی» پابه‌ندی به‌ندی خوێ بکه‌م ڕیم هه‌یه‌ لێ داوا بکه‌م، پێش ئه‌وه‌ی هه‌نگاوی «ئیتیمۆلۆجی» کوردی به‌ره‌و دۆزینه‌وه‌ی وشه‌ی ییگانه‌وه‌ ببات

پئوښته وشه ږهسه نه کانيان بهره و سهرچاوه ی راس ته قينه ی خوځانه وه ببات ئیتر له وانه یه مه علوم بکړی که وا به شیکي وشه کانمان به شیوه ییکی ږهسه نه له سهرچاوه ی غه یری ئیرانییه وه هه لقول یون...

له و ستوونه یه که مه ی لاپه ږه 19 دا وشه ی «به رامبه ر» هاتوه. راستی ئه م وشه یه «به رانه ر» ه که له کیش و له ږیژه ی «سه رانسهر» ه. هاتنی «ن» ی وه ستاو له پیش «ب» ه وه له ئاخواتندا ده ی کات به «م» هر وه ک وشه ی «عه نه ر» به «عه مبه ر» ده خو یندریته وه به لام ده بی «عه نه ر» بنووسریت. من بو خوشم به هه له وه یا به له بیرچوون وا بووه «به رامبه ر» م نووسیووه. وشه ی «ده ورانده ور» یش یه کیکه له تاقمی «سه رانسهر» و «به رانه ر»...

هر له و ستوونه دا «گو کردن» به واتای «تلفظ» به کار هینراوه. ئه مه شیان هه له یه چونکه به واتای «جوول کردن» دیت وه ک که ده گوتری «دهستی گو ناکات، زمانی گو ناکات». دیاره زمان گو کردنه که بوته هو ی ئه وه هه له یه.

دیسان له و ستوونه دا هه له ییکی فکر هه یه. گوتاره که له و شوینه دا وه ها راده نویتي که قهرز کردنی وشه ی بیگانه بوته هو ی په یدا بوونی شیوه ی هه مه جوړ له زمانی کوردید. هه لبه ت ئه م رایه راست نییه چونکه جودایی نیوان شیوه ئاخواتنه کان له وشه و عیباره تی کوردیش به دهر ده داته وه چ له پرووی «تلفظ» ه وه بیت و چ له پرووی دارشته وه بیت. به نمونه، پشده ری ده لین «ئهمه گوتن» له جیاتی «ئیمه وتان» ی سلیمانی و «مه گوت» ی بادینانی دیاره ئه مانه ش هیچیان له دهره وه به قهرز وه رنه گیراون. له حه قیقه دا قسه له باره ی هو ی په یدا بوونی زاری جودا له زماندا دریژه ی هه یه و لیړه دا نه لی ده بینه وه نه پئوښتیشمان پی هه یه، به لام له م شوینه ی هه مان ستووندا که ده خو ینتیه وه «...چونکه که ره سه قهرز کراوه که له لایه که وه، له ږه که زیکه وه نییه» چاوه نوړی «لایه کی دیکه ش» ده که یت که چی ده ست به هیچ ناگات.

سهیری دارشته کهش بکهیت دهبینی به دوا یه کدیدا هاتنی «...له لایه کهوه،
له ره گه زیکهوه» یه کجار ناقولایه و چ خزمایه تیی له گهل شیوه نووسینی
ئه دهبی نییه.

هر له بهرودای ئه و ستوندها وشه ی «تیدا» هاتوه. دهزانی «تیا» بریتییه
له «تیدا» که به هوی سوانی «د» هکه له زاری سلیمانیدا بوته «تیا». له بهر
ئه مه «تیدا» بریتییه «تیدادا». هر به و پیهش که دهنوسری «تیا» له
حهقیقه تدا دهبی له «تیدایدا» وه هاتبیت چونکه «تیا» وه ک گوتمان «تیدا»
یه «یا» که ی دوه میس «یدا» یه. جا ئه گهر بمانه وئ زمانیکی ئه دهبی
راستمان هه بیته پیوسته بنووسین «تیدا» له بری «تیا» بشنووسین «تیدا»
له بری «تیا»، دیاره «تیدا» ش به هه موو مه زهه بان هر هه له یه. خو
ئه گهر نووسه رانی «تیا، تیا، تیدا» به رده وام بن له سهر راره وی خوین ناشی
داوا بکه ن نووسه رانی دیکه واز له کوردیه ره سه نه که به یتن با ناوی یه کچوون
کردنی شیوه ی نووسینی ئه دهبی، چونکه داوا له شیوه ی ئه دهبی ده کری کام
ریباز راست و دروسته ئه ویان بکاته شه قامه ری نووسین².

له ستوونی دوه می لاپه ره 19 ی گوڤاره که دا وشه ی «جوگرافی» هاتوه، ریژه ی
نیسه تی کوردی له وشه ی «جوگرافیا» ده بیته «جوگرافیای»
نه ک «جوگرافی» چونکه ئه مه یان له عه ره بییه وه وه رگیراوه. به وهش له
عه ره بییه تی ناکه وئ که «غ» هکه کراوه به «گ» ههروه ک که له

---

² - ته ماشای گوتاری «رینووسی کوردی - په راویز له ل 241 - 249 له بهرگی
چواره می گوڤاری کوپی زانیاری کورد، 1976 و گوتاری «هه لده وه ی چنه
روپه رییه کی زمانی کوردی له ل 274 - 300 له بهرگی پینجه می گوڤاری کوپی
زانیاری کورد، 1977 بکه.

جياتى «بەسرايى» گوتت «بەسرى» ھەر رېژەي عەرەبىت بەكارھىتاۋە
ھەرچەند سىنەكەشت لە جىيى صاد داناۋە.

ھەر لە بەراوردى ئەو ستوونەدا تا سىيەكىكى ستوونى سىيەم رايەك دەربراۋە
لەبارەي پىۋىست بوونى بەكارھىتائى شىۋەي ئەدەبىي و بەلاۋە نانى شىۋە
ئاخاوتنى ناۋچەيى لە نووسىندا. ھەلبەت من پتر لەو نووسىنە داۋاكارى
چەسپاندنى شىۋەي ئەدەبىي زمانى كوردىم، وا دەزانم قولتريش بۆ ئەو مەبەستە
رۋىشتوم، بەلگەشم ئەو دوو گوتارەيە كە لە بەرگى چوارەم و بەرگى پىنجەمى
گۇفارى كۆرى زانبارى كوردا بلاۋكرانەۋە و لىترەدا بە پەراۋىز پەنجەيان بۆ
راكىشراۋە. من لە رۋوى پەرۋشەۋە بۆ زمانەكەمان، دەمەۋى نووسەرى كورد
رېگە بدات بە پەسەندترىن و رەسەندترىن و بەھىز و پىزترىن تەعبىر و
دارشتن و شىۋازى كوردى كە شىۋە ئەدەبىيەكەمان دەۋلەمەندتر بكات و بەرەو
پىشتىرى ببات، ئەم ئامانجەش بەو تەرزە قسە سافىلكانەي ناو ئەو ستوونە
پىك نايەت. ھەر ئىستا نمونەيەكى رېتىشاندەرى ئەو كارە دەخەمە بەر چاۋى
خوئەنەر.

لە نيوان بەشىكى ئىلەكانى كورددا (ۋەك دانىشتوانى پشدر – پژدەر) لە
جياتى «ئىمە كردمان، ئىمە گوتمان...» دەلېن «ئەمە كردن، ئەمە گوتن» لە
جياتى «ئىۋە كردتان، ئىۋە گوتتان...» یش دەلېن «ئەۋە كردو، ئەۋە گوتو...».
لە حالېكدا بيانەۋى تەككىد بەھاۋىتە سەر دەۋرى شەخس لە كوردەۋەدا
دارشتىكى تايەتپى بەكاردەھىتن و دەلېن «ئەمەن كرد، ئەمەن گوت –
ئەۋەو كرد، ئەۋەو گوت» جا كە بىستت گوتيان «ئەمەن كرد» دەبى بزانى
مەبەستيان ئەۋەيە گرنگى بدن بە دەۋرى خۇيان لەو كردنەدا نەك بە
كردنەكە خۇي، واتە لەو كردنەدا كەسىكى دىكە بى لە خۇيان بەشدارى
كارەكە نەبوۋە. ئنجا سەرنج بگرە، لەم تەعبىرەدا «ئەمەن كرد و ئەۋەو
خوارد» رېت نىيە راناۋەكان بقرتېنىت ۋەك كە لە ئاخاوتنى عادەتدا ئەو رېيە
ھەيە. تۆ دەتوانى بلىيت «كردمان، خواردتان – كردن، خواردوو» ھەرۋەك

ده توانی بلیت «ئیمه کردمان، ئیوه خواردتان – ئمه کردن، ئهوه خواردوو» بهلام که هاتی له رستهی «ئمه کردن» دا راناوه نلکاوه کهی «ئمه» وهیا لکاوه کهی «ن» ت قرتاند رسته که واتا نادات. «ئمه کردن، ن کردن» خو ئه گهر سه ره له بهری «ئمه ن» ت له رسته که ستانده وه تاکه وشه ییکی ناته واوی «کرد» ده مینیتته وه. له م نمونه یه دا مه به ستم راکیشانی سه رنجی رۆشنیبری «دلسۆز» ی کورده بو ئه و جوړه ته عبیره ره سه نه کوردییانه ی که نه کوتونه ته ناو شیوازی ئه ده بیمانه وه. هۆی ئه م دیارده یه ش مه یله و روون کراوه ته وه له و دوو گوتاره دا، که سیک بیه وی پتر له باسه که ورد بیتته وه ده توانی بویان بگه ریتته وه و له لای خوشیه وه قوولتر داگریت له ناوکیل کردنی دیراوه کانی نووسینی ئه ده بیمان.

له به راوردی ستوونی سییه می لاپه ره 19 دا ده خوینیتته وه: «...جا، هه ره له بهر ئه وه یه بۆیه دهستی هاریکاریه تی...». له م چه ند وشه یه دا دوو هه له ی گه وه ره هیه. یه کیکیان ئه وه یه که ده لی «له بهر ئه وه یه بۆیه...» هه ردو کیشیان یه ک واتا ده به خشن، ده ستیش نادهن یه کدی ته ئکید بکه نه وه چونکه ته ئکید جیی خۆی هیه و ئیره هه و نییه... ئه م هه له یه یان ئینشاییه، هه له ی دوهم «صرفی» یه که ده لی «هاریکاریه تی» چونکه وشه ی «هاریکاری» به ته نها خۆی ئیسمی مه عنه ویه به واتای «تعاون، تضامن...» وشه که ش به هۆی پاشگری «ی» پهیدا بووه که یه کیکه له پیکهینه ره کانی ئیسمی مه عنه وی وه ک که له وشه کانی «جوانی، درێژی، کورتی...» دا واتای «جمال، طول، قصر...» ی دروست کردوه. له بهر ئه مه به سه ره وه نانی «هتی» ده بیتته لی زیاد کردنی بی سوود و هه له ی «صرفی». جا ئه گهر نه خویندوو یه ک وه یا تازه خویندوو یه ک هه له ی وه های کرد ناشی ئه دیه کانمان بیکه نه به لگه ی راستبوونی ئه و کاره و بیسه پینن به سه ر شیوازی ئه ده بیماندا. له کۆنه وه گوتراوه «له سه ر به ردی سه نگی سه خرئ...» به لام ئه گهر له قالوبه لایشه وه گوتراپی هه ر کوتانه وه یه کی سی جاره ی بیلزومی یه ک شته... ئه م هه له یه ی

وهك «خزمایه تی، کوردایه تی، برسیه تی...». وشه ی «خزم، کورد» بههوی «ایه تی» بوونه ته ناوی مهعنهوی، وشه ی «برسی» ش بههوی «ه تی» یهوه. درێژه ی ئەم باسه له گوتاری «به کارهینانی «ی» له رێزمانی کوردیدا» له بهرگی یه که می گوڤاری کوڤی زانیاری کورد، سالی 1973 دا بلاو کراوه تهوه... بههه مه حال وشه ی «هاریکارییه تی» وهك ئەوه یه بلیی «برسیه تی یه تی»، جا ئەگەر که سیك له نووسیندا به کاری هیناییت هه له یه کی کردوه، وهك که هه موومان به هه له دا ده چین، هه له ش له سه ر مروڤ به عیب حساب ناکری ئەگەر دوا ی روون بوونه وه ی خوی پتوه نه لکینیت...

دوا ی دوو دیری کورتیله تووشی ئەم شته دیت «...زانایانی کورد و کوردهوانیه کان زماناسه کان بۆ هینانه دی...». ئەم ریز کردنه نه واته ده به خشیت و نه تۆسقالیکیش جوانیی تیدایه و نه به هیچ بۆره ته ئویلانیش بۆ لای نووسینی ئەده بی ده چیته وه. من له لای خۆمه وه یارمه تیه کی ناته واوی رسته که دده م به وه دا که بلیم واویکی عه تف له نێوان «کوردهوانیه کان زماناسه کان» به ریه، به لام چاری «کوردهوانیه کان» نه به من ده کری نه به که سی دیکه ش، چونکه ئەم وشه یه ناوی مهعنه ویه له «کوردهوان» وه هاتوه وهك که «پاسه وانی» له «پاسه وان» وه هاتوه، به وه ش له ناوی مهعنهوی ناشوړی که بههوی «کان» وه خراوه ته رێژه ی کو هه ر وهك «پاسه وانییه کان» لینی ناشوړی. به و پتیه ئەگەر وشه کان وه رگیرینه سه ر عه ره بی وه ها ده رده چن «علماء الكرد والکردیات و علماء اللغة...». دپاره گوتاره که له م ئیزافه یه ی ناوی مهعنه ویی بۆ سه ر ناوی مادی و به دوا دا هینانی ناویکی مادی دیکه بۆ پاش ناوه مهعنه ویه که وای تصور کردوه که «کوردهوانیه کان» یش هه ر ناوی مادییه، واته به خه یالی «کوردهوان» وشه که ی به کارهیناوه، به لام له مه شدا دوو چاری هه له بووه چونکه ئەوسا وشه که وهك «به رخه وان، کاره وان» ی لی دیت که خه ریکی پهروه رده کردنی

به‌رخ و کاره، «کوردەوان» یش دەبی خەریکی مرۆفی کورد بێت بۆ به‌رپۆه‌بردن و په‌روه‌رده کردنی که ئەمه‌ش ناشی مەبه‌ستی گوتاره‌که بێت. دیاره‌ ئه‌وه‌ی که مەبه‌سته‌ له‌م وشه‌یه‌دا واتای «المه‌تمون بالکردیات» ه. جا که ئەمه‌ وایی پێویسته‌ له‌ وشه‌ی «کوردی» یه‌وه‌ بۆی بچین و بلیین «کوردیه‌وانه‌کان» که به‌ رینووسی ناو گوڤاری رۆشنیری نوی ده‌بیته‌ «کوردی یه‌وانه‌کان».

له‌ ستوونی یه‌که‌می لاپه‌ره‌ 20 ی گوڤاره‌که‌دا ئەم عیبارته‌ هاتوه‌ «... بۆ ژيان‌دنه‌وه‌ی که‌له‌پوری کوردیی و سه‌رفراز کردنی له‌ ده‌ست زه‌بر و جه‌وری تۆز و خۆل و ئالوگۆری چه‌رخ...». له‌ ئاست وشه‌ی «سه‌رفراز کردن» دا هه‌ر ئه‌وه‌ ده‌لێم، لێره‌دا به‌ شیوه‌ی ئاخواتنی عاده‌تی نه‌ک ئەده‌بیی به‌کار هاتوه‌ چونکه‌ ناشی بلیین که‌له‌پوور سه‌رفراز ده‌که‌ین مەبه‌ستیش پاراستنیه‌تی.

باوه‌ر ناکه‌م لێره‌ به‌ پێشه‌وه‌ که‌س نووسیبی «زه‌بر و جه‌وری تۆز و خۆل...» چونکه‌ زه‌بر له‌ کوته‌ک و گاشه‌به‌رده‌وه‌ چاوه‌نۆری ده‌کریت نه‌ک له‌ تۆز و خۆل. ئەم به‌کاره‌یتانه‌ هه‌له‌یه‌ی «زه‌بری تۆز و خۆل» له‌ هیچ شیوه‌یه‌که‌دا دروست نییه‌، نه‌ ئەده‌بیی و نه‌ عاده‌تی، پاراستنی که‌له‌پۆریش بۆ ئه‌وه‌ نییه‌ وشه‌ پاراستراوه‌کان له‌ جیگه‌ی ناله‌باردا به‌کاربه‌یتن³. ئەده‌ب و خۆتندن و رۆشنی‌بیریش بۆ ئه‌وه‌ نین نووسه‌ران له‌ ریکاری عاده‌تی خه‌لق به‌ره‌ژیر به‌ن. وشه‌ی «ئالوگۆر» یش له‌ راستیدا به‌ واتای «به‌یه‌کدی گۆرینه‌وه‌، جیگه‌ به‌یه‌کدی گۆرینه‌وه‌» دیت نه‌ک «گۆرین» ی رووت وه‌ک که‌ له‌م شوێنه‌دا به‌کار هاتوه‌. ده‌بینم نووسه‌ران ناوانه‌ ئەم وشه‌یه‌ به‌ واتای «گۆرین»

---

³ له‌ هه‌ندێ حه‌لدا بۆ مەبه‌ستی سووک ده‌ربیرینی وشه‌ ده‌نگیکێ «د» دیته‌ ناو کلێشه‌ی وشه‌وه‌ وه‌ک که‌ گوتم «به‌یتندین» وه‌یا که‌ ده‌گوتری «بگۆردی». ده‌ربیردی.

به کاردههين، به لّام، وهک دهزانين، هه له کردن نابيته بنه مای دهستووری هيچ شتيک. که ده لّی «له ژووره که مدا ئالوگورم به شويی که لويه له کم کرد» مه به ستت نه وه به جیگورکيت به وه که لويه له کردوه واته به کيتکيات بر دوته جیگه ی به کيکی دیکه، ياخود که ده لّی «من و دارا ئالوگورمان به گوره و به کان کرد» مه به ستت به به کدی گورينه وه ی گوره و به کانه دنا گوره و به کان خویان له خویاندا نه گوراو... جگه له م لایه ن، له لایه نی مونساه به ی واتای وشانیشه وه، چ خزمایه تی په یدا نابي له نیوان «تۆز و خۆل لينيشتن» و «ئالوگور» دا چونکه نه و ئالوگوره چ به واتای گوريني عاده تی بیت و چ به واتای پیک گورينه وه بیت تۆز له شتان ده ته کيتيت نه ک لينان ده نيشيت. له بهر نه مه سهرله به ری رسته که به هه موو کيشانه و پيوانه يیک هی نووسيني نه ده ببي نيه، به که لکی ئاخاوتنی ساده ش نايه ت.

به دوا نه مانده دا، توانجه به سته زمانه که ی که به ده وری ناوی «محهمه د عه لی» به وه بۆ گوتاره که ريکخراوه و له «پيشه کی» به کانی من گيراوه به جی ده هيلم بۆ نه و گوتاره و خويته رانیش. «پيشه کی» من و غه یری من باری که وتوی به کيکی دیکه ی بي راست نابيته وه، ته نها تيبينيه کيشم هه بي له ئاست نه و توانجه دا نه وه به که تالای سهرله به ری گوتاره که ی تيدا ئاشکرايه، ئاشکرايه که شی له وانه به گومانی خويته ران بۆ نه وه ببات که ريکخه رانی گوتاره که تۆله ی شتيکی ليره به پيشه وه وه ريگر نه وه چونکه هه موومان نه وه نده شارازاييه مان به خۆمان هه به که بزاني نه وه ته رزه شيوازه ناحه زانه به له تاکه سه رچاوه ی سۆز و په رۆشه وه هه لئاستيت. ده ردی به کجار گرانی نووسين و بلاو کردنه وه ی نه م رۆژانه مان له وه دايه که به ناوی مه وزوعيه ت و په رۆشه وه کام مه به ستي شه خسييه نه ويان بۆ ناو «بابه ت» راپيچ ده کری. به هه مه حال چهند و چۆنی نه م لایه نه ناتوانی خوی به ينيته ناو نه وه ی ليره دا پيوه ی خه ريکم.

تا ئېرە گوتارە كە پېشەككى بوو بۇ رەخنە گرتن لە نووسىنە كانى مەن، وەك
بۆشت دەردە كەوئ، پېشەككە لەسەر ھەموو بېھیزی خۆيەو ھىشتان لە چاۋ
زىدە ھەژارارى رەخنە كان بايەخىك پەيدا دەكاتەو.

رەخنە كان لە پېشەو بەرەنگارى وشەى «حەشارگە» بوون و خىرا بە خىرا
گۆريويانە بۇ «ھەشارگە». وا بزائىم برىقوباقى «ھەوشار» فىلى لە چاۋ
درشتىنە كانى ئەو گوتارە كردو و ناوبانگى صەگى «ھەوشار» رېئى زەللەى لە
پېش ھەنگاۋە بىلەو كانىدا ھەموار كردو. ئىتر لەو پەلەپەلەى رەخنە گرتنى
بىجىدا تەلەزگەى بەستو بۇ ھەلدېرى ھەزارى بە ھەزارى ئەوتۇ گورسىشى
بۇ شۆر كەيتەو سەر كەل نايىتەو. مەوۇف كە ھىندەى ئەو شوپىنەى گوتارە كە
لە راستىى و لە بەلدەى و لە ئىنساف دوور كەوتەو، بە كەس ناكەرى جارىكى
دېكە روى ھەتە بوونى لە دروستىى و روىنىى و شارەزايى بكاتەو. بە نمونە
دەلېم، يەككە كە پىنى داگرت لەسەر ئەو ھەى قەلادزە كەربەلەى ھەرچى
خەرىتەى دنيا ھەيە ناتوانى باوەرە سەرەوبنەكەى ھەلگېرېتەو.

وەك لە لاپەرە 9 ى كىتېۋلكەى «چەند حەشارگە...» دا
نووسىومە: «حەشارگە جىي خۇ تىدا شاردنەو ھەيا شت تىدا شاردنەو ھەيا».
وشەى «حەشار» ىش لەگەل فىعلە يارىدەرە كانى «بوون، كردن...» دا ناروات
بەلگەو تەنھا فعلى «دان» بە خۆيەو دەگرت و دەگوترى «خۆى حەشار دا،
حەشارت دەدەم...». ھەر لەم دوو رستەو ھەش⁴ دەردەكەوئ كە مەرج نىيە
حەشارگە تەنھا بۇ دېندە بىت، تەننەت راکەران بە زۆرى بۇ بزە كىوى و
مەرە كىوى بە كارى دەھىن، بۇ بەرازىش زياتر «لانە بەراز» رۆيشتەو
ھەرچەند مانىع نىيە لەو ھەدا حەشارگەشى بۇ بە كار بىت چونكە ئاخوتن

---

⁴ دەگوترى «لەم دوو رستەو ھەش» ھەرەك دەشى بگوترى «لەم دوو رستەو ھەش»
بەلام تەنھا دەگوترى «لە تۆشدا، لە كۆيەشرا» ناگوترى «لە تۆداس، لە كۆيەشرا».

به به ریه وه هه یه وشه ییکی «عام» بۆ واتای «خاص» به کار بهینیت، وه یا لانه به رازه که هه ر خۆی حه شارگه بیت... له راستیشدا به راز درنده نییه چونکه گیاخۆره، به لام من شه به گوتاره که نافروشم و به درنده حیساب کردنی به رازی لی به هه له ناگرم.

هه وشار ناوی ناوچه یه کی به رینی کوردستانی ئیرانه و سه گه که ی پی هه لده دریته وه، وه ک که له پشده ردا ده لێن سه گی «حه سار» مه به ستیان سه گیکه که له ره سه نی سه گی تهو دییه ی «حه سار»⁵ بیت. ته گهر «هه وشار» به واتای «درنده» بی ده بی ریش هه بی بلین «شیری هه وشار، گورگی هه وشار...». هه لیه ت شتی وه ها له کدوله ی ته ریشدا نه بیستراوه...

که حالوباری «حه شارگه» ته مه بی چ جیی تهو سه رسورانه ی ناو گوتاره که ی تیدا نییه که دیت و ده لی «نازانم بۆچی ته مه به ره هه مه ی ته مه ناوه ی پیوه نراوه». گونا هیکی کتیبۆلکه که و من و «حه شارگه» ش له وه دا نییه که گوتاره که ی «رۆشنیری نوێ» له مه سه له که نابهلده، بینگومان «سه رنج راکیشانی بازار» یش له خو نواندنی بی بنج و بناواندایه. له موکریان له جیاتی «حه شار، حه شارگه» دوو وشه ی «حاشار، حه شارگه» به کار ده هینن.

به دوا ته مه سه هوه زله ی گوتاره که له وشه و واتای «حه شارگه» دا ده بینن به لینی نرخاندنی ناوه رۆکی کتیبۆلکه که دراوه، که چی بپرای بپرای گوتاره که نزیکی باسه کانی «حه شارگه» نابیته وه و خۆی له چه ند لایه نیکی ته عبیر و وشه کانی ده ئالینی تهو یش وه ک که ئیستا روون ده بیته وه به شیوه ییکی یه کجار

---

⁵ وشه ی «سه گ» به پیتی صاد نووسرا هی «حه سار» یش به پیتی سین چونکه خه لقه که وایان ده رده برن.

نابه‌له‌دانه. گوتاره‌که پیمان نالّی ئەو پاشگرانه‌ی باسیان لی کراوه چین و چۆن، ناوگر له کوردیدا هه‌یه نییه، کۆتاییه‌کانی فیعلی ٲاينده‌ی که‌سی سییه‌می تاک و دوه‌می تاک راناون راناوین، فیعلی «انتقالی، پیچه‌وانه» هه‌له‌گرن قسه‌یان لیوه بکری یاخود هه‌ر ده‌بی باسه کۆن بوه‌کانی ریزمان بکوئینه‌وه... من ئیستاش داوا له خوئنه‌ران ده‌که‌م سه‌رنج بگرنه ئەم لیسته‌یه له شیوه‌گۆری فیعلی کوردی له‌و بارانه‌دا که من ناوی «انتقالی» و «انتقالی پیچه‌وانه» م لیناون.

فیعلی عاده‌تی	شیوه‌ی انتقالی	شیوه‌ی انتقالی پیچه‌وانه
ده‌بم	ده‌بمی	ده‌می
ده‌چم	ده‌چمی	ده‌مچی
ده‌مه‌وی		
ده‌مدزی		
ده‌یه‌خه‌م	ده‌یه‌خمی	
ده‌که‌وم	ده‌که‌ومی	ده‌مه‌که‌وی
ده‌ئیشی (دیشی) / ده‌ئیشی (ده‌یه‌شی)		

ئاخۆ بۆچی فیعله‌کان هیندیکیان سی شیوه‌یان هه‌یه هیندیکیشیان دوو شیوه‌یان هه‌یه، که‌چی به‌شیکیان هه‌ر شیوه‌ی پیچه‌وانه‌یان هه‌یه، خۆ ناشکری دیارده‌که له ده‌فته‌ری زمانی کوردی بسرپه‌وه هه‌ر له‌به‌ر ئەوه‌ی ییستر بیری لی نه‌کراوه‌ته‌وه وه‌یا گوتاری وه‌ک هینه‌که‌ی «رۆشنییری نوی» ناتوانی پیوه‌ی خه‌ریک بیت وه‌یا ئەو به‌کاره‌ینانه له‌گه‌ره‌ک و کۆچه‌ی نووسه‌راندا باو نییه.

با بزاین گوتاره که چۆن به ناوه‌رۆکی «حه‌شارگه» وه خه‌ریک بووه. له پێشه‌وه گوتاره که چاوی هه‌لبه‌زیوه‌ته‌وه له به‌کاره‌یتانی ته‌عبیری «شل کردنه‌وه» و وه‌های لی خیل و خوار بۆته‌وه هه‌ر ده‌لیی که‌وه و دیوجامه‌ی دیتوه. شل کردنه‌وه به‌عه‌کسی بۆچوونی گوتاره که نه‌پێشه‌کییه و نه‌ده‌سپێشخه‌رییه و نه‌سه‌ره‌تاشه، چونکه وه‌ک له واتاکه‌یه‌وه ده‌رده‌که‌وی ئاسان کردنه. ده‌ته‌وی ده‌رمانیک وه‌یا خۆراکینکی وشک بوویه‌وه به‌کار به‌یت، نه‌خته‌ک ئاوی تی ده‌که‌یت و به‌که‌وچکینک وه‌یا دارۆچکه‌یینک وه‌یا به‌په‌نجه‌کانت تیکیان هه‌لده‌شیلێت و شته‌ ره‌ق هه‌لاتۆکه شل ده‌که‌یته‌وه، منیش له‌و رۆپه‌رانه‌ی هه‌ره‌پێشه‌وه‌ی «حه‌شارگه» که‌دا ئه‌وه‌م کردوه. ئنجا ئه‌مه‌ش له‌به‌یندا نه‌ی، زمانی کوردیه‌ی و له‌ده‌قی خۆی و به‌ریبازیکی کوردانه‌دا له‌گه‌ڵ خۆم هه‌یناوه بۆ به‌رچاوی خۆینه‌ری کورد ئیتر بۆ ده‌بی «نووسه‌را» ی کورد ئه‌و دردۆنگیه‌ی له‌گه‌ڵدا بکات...

دوا‌ی ئه‌مه، گوتاره که ره‌خنه‌ی له به‌کاره‌یتانی وشه‌ی «به‌رچاو» گرتوه و ده‌لی «... چونکه هه‌رگیز کورد نالی «به‌رچاوه‌کان»، به‌لکو کورد ده‌لی «ئاشکراکان» یاخود «دیارییه‌کان» یاخود «ئه‌وانه‌ی که له به‌رچاون»...». لێره‌دا مه‌علوم ده‌کری، ئه‌و که‌سه‌ی ره‌خنه‌که‌ی گرتوه له‌وانه‌یه هه‌ر گوێبێستی ئاخوتنی کوچه و کۆلانی گه‌ره‌کی شاره‌که‌ی خۆی بووه و فه‌ره‌ه‌نگی وشه‌کانی قسه‌ پێکردن و نووسینی زۆر هه‌زاره چونکه وشه‌ی «به‌رچاو» به‌و واتایه‌ی من له‌و شوێنه‌دا به‌کارم هه‌یناوه ه‌ی ره‌خنه‌ی لی گرتن نییه مه‌گه‌ر له‌لایه‌ن ئه‌و جووره‌ بێخه‌به‌ره‌ی زمانی کوردیه‌وه بێت... که ده‌لی «هه‌رگیز» کورد نالی...» وای لی چاوه‌روان ده‌کری به‌قه‌ده‌ر هه‌یزوپیژی وشه‌ی «هه‌رگیز» ی وه‌ها برنده‌ شاره‌زای کوردی بێت که‌چی، به‌راستی، خاوه‌نی ئه‌و «هه‌رگیز» ه‌ مافی به‌ ده‌یه‌کی له‌خۆ بای بوونه‌که‌ی نییه. چه‌ند جینی په‌رۆشه‌ نووسه‌ری کورد له‌و ناوه‌رۆکانه‌ی که به‌ته‌مایه‌ لیانه‌وه بدوی هه‌لبێت و به‌ته‌پکه‌یینکی وه‌ها بچکۆلانه‌ی «به‌رچاو و ئاشکرا» وه‌ بێت.

وشه‌ی به‌رچاو له‌و جیگه‌یه‌دا که من به‌کارم هیناوه له‌ ئاشکرا و دیار به‌هیزتر
 و راگه‌یینتره چونکه له‌وانه‌یه چاو به‌سه‌ر شتی ئاشکرا‌دا بکشیت و فره‌قی پی
 نه‌کات به‌لام له‌ نه‌دیتنی شتی «به‌رچاو» چ عوزری به‌ ده‌سته‌وه نامینێ، تۆ
 سه‌یریکێ نووسینه‌که‌ی من بکه‌ چۆن ده‌لیم «نووسینه‌که‌م روو له‌و ریزمان
 شناسانه‌ش ناکات که راهاتووی باسه‌ به‌رچاو و ناوده‌ر کردوه‌کانی ریزمان...».
 هه‌قم هه‌یه له‌ خوینهری کورد داوا بکه‌م له‌و ته‌عبیره ساده و بی قورته‌م
 بگات، له‌وه‌ش وردیته‌وه که‌وا من هه‌قی وشه‌ی «به‌رچاو» یشم پر به‌ پیستی
 واتاکه‌ی داوه که له‌ گه‌ل «ناو ده‌رکردو» ی جوت ده‌هینم نه‌ک ئاشکرا و
 دیار، چونکه ناوده‌ر کردووش وه‌ک به‌رچاو هی لی بی ئاگا بوون نییه. ره‌خنه
 گرتن کاره‌کی پر سووده، به‌لام ده‌بی ره‌خنه‌گر گه‌یشته‌یه‌ پله‌ییک به‌سه‌ر
 بابته‌ی ره‌خنه‌ لیگیراودا بنواړیت نه‌ک له‌ نزماویه‌وه ره‌خنه له‌و شتانه‌ بگریت
 که به‌سه‌ریاندا راناشکیت. ده‌بینیت، گوتاره‌که تا ئیستا حوکمی به‌کارنه‌هینانی
 به‌سه‌ر دوو وشه‌ی ریکوپیک و راست و ره‌وانی «حه‌شارگه‌» و «به‌رچاو» دا
 ده‌ر کرد، شل کردنه‌وه‌شی تاوانبار کردبوو، هه‌ر بزانه «ده‌ستوورات» یشی لی
 مه‌نع کردین، بروا ده‌که‌م ئەم گوتاره‌ ئه‌گه‌ر ده‌سه‌لاتی ته‌واوی هه‌بی
 خواردنی «چه‌نگ سوته‌که و په‌له‌په‌» ش له‌ عالم مه‌نع ده‌کات به‌وه‌دا که
 بلی هه‌رگیز کورد خواردنی وه‌های نه‌خواردوه...

وشه‌ی «ده‌ستوورات» یش وا دیاره به‌لای نووسه‌رانی⁶ گوتاره‌که‌وه عه‌تیکه
 بیت. من لیان به‌ عه‌یب ناگرم نه‌یانبیسیت، به‌لام لیان ناوه‌شیتوه به‌ په‌له
 برپاری نه‌بوونی بده‌ن.

---

⁶ گوتاره‌که‌هاواریه‌تی، پتر له‌یه‌کێک تیدا به‌شدار بوه. ئەوه‌ی راستیش بی، به‌ر
 له‌وه‌ی من بیینم هه‌بوون ده‌یانگوت شیوازه‌که‌ی جوړه‌ گۆرانیکی به‌سه‌ردا هاتووه له
 چاو جارانی... که خویندمه‌وه منیش هاتمه‌ سه‌ر ئەو باوه‌ره‌ که وا یارمه‌تی دراوه،
 به‌لام له‌لایه‌ن ده‌ست و قه‌له‌میکێ شلکه‌وه.

له كوردیدا رېژەى كۆ «واته: صيغة الجمع» وهك دهزانين چه ند شيويهىكى ههيه، هى له هه موويان مه شووتر و شايستر ته وهى به لى زياد كردنى «ان» پهيدا ده بىت وهك: ژنان، پياوان...

رېژهيه كى تايبه تى كوردى ههيه بۆ «كۆ» كردن له كاتى بانگ كردندا وهك كه ده لىن: كورينه، خه لقينه، مامۆستايينه...

رېژهيه كى يه كجار ده گمه نيش ههيه وهك: ميوه جات. له فارسيدا «حاصلجات، عملجات...» رۆيشته. ده توانين وشهى وهك: «خورددهوات، سه بزهوات» يش له م جوړه وهيا له جوړى دواتر حيساب بكهين.

رېژهى چوارهم ته وهيه به خستنه سه رى «ات» پيك دىت، وهك، دىها، مالات، باغات. ئەم رېژهيه، به ريكهوت، نالى له شيعره كوردى — عه رهيه ئاميزه كهى «درونى لدار الشهرزور وبروده» به كارى هيتاوه: فغابات داغات جرگ الشقاق.

وشهى «دهستوورات» له وانهيه بهر ئەم رېژهيه كهوتون، به زورىش له نيوان كورده وارىي دهشتوده ردا به كار دىت وهك كه ده لىن: دهستووراتى فلاحهت. جا ئە گهر ئە دبىك و نووسه رىك و كوردىكى عاده تى نه ييستىت خه تاي من و زمانى كوردى له وهدا نيه. وهك ده بىنيت نه گه ران به ولا تدا چه ند كار ده كاته زماناسى...

به دوا دهستووراتدا گوتاره كه ره خنهيه كى قورس و نارېواى له عياره تىكى ناو «حه شارگه» گرتوه هيجيشى به سه ر هيجه وه نيه. گۆيا من له لاپه ره چوارى كتي بۆلكه كه دا گوتومه «...لايه نه يه كجار بزر و ورده كانى بچكۆله نارىك و پيچه كانى رى زمان...». ئەم راگويستنه له نووسينه كهى منه وه بۆ ناو گوتاره كه

ههله‌ی گه‌وره‌ی تیدا کراوه، هه‌ر ده‌شلی به ئانقه‌ست چونکه هه‌له‌ی چاپ
سنووری هه‌یه...

من له‌و لاپه‌ره‌یه‌دا ئه‌مه‌م نووسیوه «به‌لێ بیگومان زه‌حمه‌تی کاروباری زمان
هه‌ر له‌ ده‌ربڕینی ده‌نگه‌کانی ئاخوته‌وه ده‌ست پێ ده‌کات تا ده‌گاته‌ کۆتایی
زه‌حمه‌ته‌ زۆر ئه‌سته‌مه‌کانی لایه‌نه‌ یه‌ کجار بزر و ورده‌کانی رێچکۆله‌ تاریک و
پێچه‌کانی رێزمان». به‌ راستی، من که‌ ئه‌م دارشته‌م په‌سه‌ند کرد، ئیستاش
په‌سه‌ند تری ده‌که‌م، دوو ئامانجم ده‌رنه‌زهر کردبوو. یه‌که‌میان ده‌رخستنی
گرنگی و قولایی باسه‌کان، دوه‌میشان حورمه‌ت گرته‌نی خوێنه‌ری کورد له‌
رێی دواندن به‌ ته‌عبیری ئه‌دیبانه‌ و شاره‌زایانه. تۆ سه‌رنج ده‌
وانای «زه‌حمه‌تی زۆر ئه‌سته‌می لایه‌نی یه‌ کجار بزر و وردی رێچکۆله‌ی تاریک
و پێچه‌ک». وا بزانه‌ ئه‌گه‌ر غه‌دری لێ نه‌کرێ، ئه‌م ته‌عبیره‌ هی ره‌خنه‌ لێ
گرتن نییه. تۆ له‌ لای خۆته‌وه به‌ عیباره‌تێکی وه‌ک «سه‌ره‌رای ئه‌وه‌ش که‌چی
هیشتا ئاوێستا، ئیسته‌ هه‌ر به‌ زمانیکی مردوو...» ی ناو گوتاره‌که‌ی بگه‌ر و پێم
بڵێ ئایا گوتاریک خه‌ریکی ئه‌و «هه‌دار هه‌دارانی» یه‌ بێت مافی ره‌خنه‌گرته‌نی
ده‌میته‌؟ که‌سیک بیه‌وی راستی شان تیگات، ده‌زانی من له‌ نووسیندا، چ
عه‌ره‌بی، چ کوردی، ده‌مه‌وی به‌ پێی ده‌سه‌لات مافی ته‌واوی زمان بده‌م به‌
نووسینه‌که‌ چونکه‌ «ته‌عبیر» و شیواز به‌شیکی بنجیه‌ له‌ به‌ره‌مه‌ی ئه‌ده‌بی،
لیته‌ به‌ پێشه‌وه‌ش گوتومه‌ شیواز و ناوه‌رۆک له‌ یه‌کدی جودا ناکرینه‌وه
چونکه‌ «شیواز ناکردنی ناوه‌رۆکه‌ به‌ره‌و ده‌ره‌وه...» خۆ به‌ زمانی خۆشم نه‌لێم،
ئه‌وه‌نده‌ به‌به‌ر نووسینی منه‌وه هه‌یه‌ که‌ نووسینی وه‌ک ئه‌و گوتاره‌ پتر
هه‌له‌وه‌ست له‌ ئاستیدا بکات و دره‌نگتر به‌ریته‌ گیانی و شاره‌زایانه‌تر خۆی لێ
به‌ سه‌هوو بیات. که‌ ئه‌مه‌ بۆ خۆم داوا ده‌که‌م بۆ هه‌موو که‌س و له‌ هه‌موو
که‌سی داوا ده‌که‌م... خولاسه‌!!

ئنجا نۆره‌ی وشه‌ی «حیسان» ه.

گوتاره که لینی به عیب گرتوم که گوتومه «خویندهواری عاده تیشم له
 حیسابان دهرهاویشته...» لهوهدا گویا وشه ی «حیسابان» هی کویره دینییه که...
 به لام نووسه رانی گوتاره که له خویان که وتونه ته گومانه وه نه کا وشه که ههر
 به کارهینانی تاکه یه ک کویره دی نه بیت ئیتر به خیری خویان ئه مهشیان
 هاویشته سهر کویره دیکه وه «ئه گهر زۆر به رفراوانیش به کار هاتی ههرگیز
 له ناوچه یه کی بچکوله زیاتر ته جاوه ز ناکا...» من نووسه رانی گوتاره که
 سه غلته ناکام بهوهدا لینیان بیرسم، کام کویره دی؟ کام ناوچه؟ هه قمیشه
 لینیان بیرسم چونکه دیسان وشه پفدراوه که ی «ههرگیز» یان به کارهیناوه.

له گهل ئه مهشدا که گوتاره که لیڤه دا بایی فرهقی نیوان شه و رۆژان «بینه
 ده لیم رۆژان - نه ک رۆژ» له جه وه هری زمانی کوردی دوور که وتوته وه، ههر
 سپاسی ده که م چونکه خیرایی پی کردم له رهواندنه وه ی تاریکی به دهوری
 یه کیک له خاسیه ته بنجیه کانی ته عبیری کوردی که تا ئیستا قسه ی لیوه
 نه کراوه، خوشم دهر فتم نه بوه پروونی بکه مه وه، ههر به و نیاز هه که له گهل
 ئه ندامانی «لیزنه ی زمان و زانسته کانی» کاتی گه یشتینه باسی «سینتاکس»
 لی بکۆلینه وه، به لی به و نیاز هه خۆم له باسه که ده دزیه وه بو فرهمانی پیویستتر،
 به لام وا، خوا و راستان، له سایه ی ئه و گوتاره هه لی ساغ کردنه وه ی
 به کارهینانی ریژه ی کۆ له راسته ئاخوتنی کوردیدا هه لکه وت و منیش به
 چاکه ی زمانی کوردی و بو سوودی ئه وانه ی وه ک نووسه رانی ئه و گوتاره له
 باسه که به سه هوو چوون له سهری ده نووسم.

یه کیک گوپیستی شیوه جورجۆره کانی ئاخوتنی کوردی بوو بیت، وه یا ههر
 نه بی سهرنجی له ناوی به شیکی زۆری ئاوا بیه کانی کورده واری گرت بیت،
 ههست به دیاردی «ئاشقه کۆ» بی ده کات، واته له کوردیدا گه لیک جار
 ریژه ی کۆ به سهر ریژه ی تاکدا ته رجیح ده دریت. بیگومان ئه و ته رجیح دانه له
 خۆه و بی مه بهست و بی سوودی «بلاغه» نییه، واته کاریکی بی لزوم و بی
 جی نییه چونکه ههر جار له و ریژه کۆبانه دا مه بهستیکی تایبه تی ئاخویه

جېبه چې ده کړی. به لای باوه پری منه وه له بنه رتدا هم به کارهینانه ی رېژه ی
کو بو «به گه وره ترین» و «تغلیب» سهری هه لداوه، دیارده کهش بهم شیوه یه
روون ده بیته وه:

1- ناوی زور ثاوی کورد به «ان» ی کو کوتای دیت. وهک: خدران، حاجی
ئومهران، قه لاچوالان، پشت ئاشان، سهرسییان، ئاوده لؤکان، سهرکه پکان،
باسموسییان، کاولؤکان... مه یلی به کارهینانی رېژه ی کو له ناوانه به تیکرای و
له سی ناوی «خدران، حاجی ئومهران، ئاوده لؤکان» به تایبه تی زور ئاشکرایه،
هه لبت ناوی دیکه ی وهک ئه مانهش له زور زورتره.

2- مه یلی به کارهینانی هم رېژه یه وا ده کات ئاخپوهری کورد له به دوا یه کتردا
هاتنی دوو ناویش «ان» یک بخاته کوتایان ه وهک که ده لئین «خدر و
مرادان توتنه که یان داشت - فاتم و هه مینان مه رکه ده دوشن...». گویم لی
بوه گوتراوه «به یتی مهم و زینان»، «مه که و مه دینان...». ههر به دوا
ئه مانه شدا «بانگی شیوان...»، «بانگی خه فتنان...».

3- وا ده بی به نیازی رېز لینان له حاله تی «اضافه» شدا که هیچ واتای کوی
تیدا نییه «ان» ه که به کار دیت وهک که ده لئین «عه ولای عومبه ران -
مه به ست «عبدالله بن عمر» ه - برایمی مه لا زیتدینان..».

پنویسته لیړه دا لایه نیکی دیکه ی هم دیارده یهش روون بکه مه وه چونکه وا پی
ده چی سهرله بهری دیارده که به لای ئه و گوتاره وه له تاریکاییدایه.

ئاخپوهری کورد مه یلی بو ئه وه ده روا ت که وا له دوو حاله تی «اعرابی» دا
وشه بخاته سهر رېژه ی کو، دیاره که ده شلیم «اعرابی» مه به ستم لایه نی
به لاغی نییه.

حاله‌تی یه که م ئه‌وه‌یه که وشه «مفعول» وه‌یا وه‌ک مه‌فعول وا بیت، هه‌رچه‌ند ئه‌م راس‌تییه‌ش مه‌نعی ر‌یژه‌ی کۆ له‌ حاله‌تی «فاعلیه و مبتدا و خبر» ناکات. ل‌یره‌دا مه‌به‌ستم ئه‌وه‌یه ب‌ل‌یم به‌ زۆری له‌ «مفعولیة» دا وشه‌کان پ‌تر به‌لای ر‌یژه‌ی کۆوه‌ ده‌برد‌ر‌ین. به‌ نموونه:

ده‌گوتر‌ی «به‌ دیناران خۆی ر‌زگار کرد...» ل‌یره‌دا «دیناران» له‌ ژ‌یر تاوی پ‌ری‌یۆزیشن «حرف جر» دایه. که «دینار» ه‌که ب‌که‌یته «فاعل» به‌ عاده‌ت ده‌ل‌یی «دینار ر‌زگاری کرد وه‌یا ر‌زگاریان کرد- نال‌یی دیناران ر‌زگاریان کرد». وشه‌ی دینار له‌م ر‌سته‌یه‌ی دوا‌یدا «دینار ر‌زگاریان کرد...» هه‌ل‌ده‌گر‌ی وه‌ک کۆ مامله‌تی له‌گه‌ل‌دا ب‌کر‌ی له‌و ر‌وه‌وه که مه‌به‌ست جنسی دیناره و له‌ واتادا کۆمه‌له‌ دینار ده‌گر‌یته‌وه، ده‌شکر‌ی مامله‌تی تاک‌ی له‌گه‌ل‌دا ب‌کر‌ی چونکه وشه‌که بۆ تاکه.

له‌ حه‌یراندا ئه‌مه ده‌بییه‌ت: ک‌یژ ده‌ل‌ی چ عه‌ییم نینه و چ عه‌یانم لی مه‌گرن.

سه‌رنج ب‌ده وشه‌ی «عه‌یب» که له‌ پ‌یشه‌وه وه‌ک «مبتدا» هاتوه ر‌واله‌تی وشه‌که تاکه و نه‌گوتر‌ا «عه‌یانم نیه» به‌لام چونکه مه‌به‌ست له‌ وشه‌که «مطلق» ی عه‌یبه «خبر» ه‌که‌ی خراوه‌ته ر‌یژه‌ی کۆ و گوتر‌ا «نینه» نه‌گوتر‌ا «نیه». به‌لام جاری دوهم وشه‌ی «عه‌یان» چونکه له‌ حاله‌تی «مفعولیة» دایه ر‌یژه‌ی کۆی بۆ به‌کاره‌ینرا. ئه‌م مامله‌ت جودایه‌ی حه‌یرانه‌ی کورد‌ی له‌گه‌ل وشه‌ی «عه‌یب» دا کردوه‌تی ده‌که‌ویته به‌ر حوکمی ئه‌و ده‌ستووره‌ی «کۆ کردن» ی مه‌فعول و «تاک ه‌یشتنه‌وه» ی فاعیل و «مبتدا»، به‌لام له‌ گوتاره‌که‌ی «کوردواته‌نی» دا مامله‌تیکی ئه‌وتۆیی کراوه هه‌تا ب‌ل‌یی دوره له‌ دروست‌ی. له‌ ستوونی سییه‌می گوتاره‌که‌دا «هه‌ن و نیه» به‌کار هاتوه له‌مه‌شدا «هه‌ن» بۆ کۆیه و «نیه» بۆ تاکه بی ئه‌وه‌ی ه‌یچ هۆیه‌کی ئه‌و مامله‌ت جوداییه هه‌بی له‌ ر‌سته‌که‌دا یا له‌ خود‌ی وشه‌کاندا. یا ده‌بی ب‌گوتر‌ی «هه‌یه و نیه» یاخود «هه‌نه و نینه».

حاله تی دوهم ئه وهیه که ئاخپوهری کورد پتر ههز به کو کردنی مه فعل له ریژهی ئاینده «مضارع» دا ده کات نه ک رابردوو و ئیستاکه (مه بهست له ئیستاکه ئه و رستانه ن که فیعلی ئاشکرایان تیدا نییه وهک، من دارم، تو منالیت، ئیمه به قالین...). به نموونه، خه لک به راشکاوی ده لێن، مامزان راو ده که م، شوتییان ده شکینم، خانوان ده پمینم...» له به یتی فۆلکلۆری گالته ئامیز گوتراوه: «حه یران وه ره له سه ری سه فینی، چاوه کی کو ره، ئیکی نابینی، دهست لو هه ناران ده با هه نجیران ده پچرینی». وشه ی «هه ناران» که ووتته ژیر تاوی «لو» ی پریپوزیشن و فیعله که ی «ده با» ش که کاری تی ده کا ریژه ی ئاینده یه، دیاره وشه ی «هه نجیران» یش مه فعلی فیعلی «ده پچرینی» یه که له ریژه ی ئاینده دایه. ئه م خۆشجله ویه ی «مفعولیه» بو ریژه ی ئاینده له رابردودا ده رناکه وێ. به راشکاوی ناگوتری «مامزانم راو کرد، شوتییانم شکاند، خانوانم رماند...» له م حاله ته دا وشه کان له شیوه ی تاکدا ده میتنه وه به لام وانا گشتیه که یان به ره و «کو» ده با ته وه وه ک «مامزان راو کردن، شوتیم خواردن...» سه یری چۆن راناوی «ن» ی کو خرایه دوا ی فیعله کانه وه هه رچه ند فاعيله که شیان ئاخپوهری تاکه، وشه ی مه فعوله کانیش هه ر تاکه.

حاله تیک هه یه مه دحی تیدایه به گشتی ریژه ی کو ی بو به کار دیت وه ک: دارا کو ری پیاوانه، زیبا گو لی باغانه، ژیر و به چکه ی شیرانه.

له و شوتانه دا که ری ریژه ی کو به رفه راح نییه و پیوستیشمان پی هه یه هه میشه ده توانین به هینانی نیشانه ی ته عریف و شان بکه یه نه کو وه ک: پیاوه کان هاتن، ژنه کان چیشتیان لینا، هه ناره کانم برده بازار.

حاله تیکی دیکه ش هه یه پتوهندی به به لاغه ته وه یه، له ویشدا وشه ی «تاک» ده لاله تی «کو» ی ده بیت، ئه ویش ئه و حاله ته یه که له وشه که دا مه بهست «مطلق» ی واتای کو وه یا کو مه لکی نامه علوم بیت نه ک چه ند که سیک ی دیار کرا، گوتراوه:

«دهربه ندى پرى نه بوو، كوربان كرده پرى» ليره دا «مطلق» ى كور مه به سته.

كه گوت «ژنان سماقه كه يان رنى» ويستوته بلييت به رهى ژنان نه ك پياو
سماقيان رنيوه.

دهلي: پياوان شاييه كه يان به تال كرد، گورگان مهربه كه يان له بن هينا، مريشكان
ماشه كه يان به ره لا كرد...

تاقميك وشه ى ناوى كات هه يه له حاله تى «ظرفية» دا حه ز له ريزه ى كو
ده كه ن وه ك:

به هاران گه ران خو شه - واته، له به هاراندا گه ران خو شه.
شه وان به تيرى دهنووم - مه به ست «له شه واندا» يه.
سبه ينان زوو هه لده ستم - ده ته وى بليى «له سبه يناندا».

ده بي بشليم راناوه كانى كه سى «ئيمه، ئيوه، ئه وان» ههروه اش ناوى
ئيشاره «ئه مانه، ئه وان، هوانه...» له هه موو حالاندا داواى رسته ى سهر
به «كو» ده كه ن وه ك: ئيمه روشتين، ئيوه دهنون، ئه وان تازان، ئه مانه
قوتابين، ئه وان هه لاتن، هوانه به رخه كه يان كوشته وه...

مه يلى به كار هينانى ريژه ى «كو» له م سى به يته ى مه لاي ئيبنو ئاده ميش
به ديار ده داته وه:

هه وران كرده گوله گول
ميكائيل ته توش ده ى
توتن و ماشان بر شينه
ده با نوش بيته سهر ده ى

رۆمی ئەوا پەیا بوون
کوتوبخانان دەکەن «طی»

جا که من بێم لەم رێبازە یە کجار پروون و رەسەن و راست و دروستە ی
تەعبیری میژو کردی زمانی کوردییەو بەلێم «... لەم نووسینەمدا خۆتێدەواری
عادەتیشم لە حیسابان دەرھاویشتووە...» هەقمە چاوەنۆری ئافەڕین لێ کردن بێ
نەک توانج تێ گرتن. من چوزانم نووسەری کورد هەیه تا ئەم رادەیه
نابەلەدی زمانەکە ی بێت؟ بەو پێیە دەبێ تەعبیری «چوزانم» یش، که تازەم
بە کارهێنا، لە توانجان بیه رێتمەو، وشە ی «بیه رێتمەو» ش لە دەست
رەخنە ی کال و کرج رزگار بکەم.

بە کارهێنانی «حیسابان» لەو شویتەدا، سەرەرای ئەو ی لە رێبازی زێدە
دروستی کوردییەو بەو ناو نووسینەکە ی من هاتو، مەبەستێکی بنجیشی
راگەیاندو، من که دەلێم «لە حیسابانم دەرھاویشتووە» رێم هەیه بەلێم
مەبەستم حیسابی زمان و ئەدەب و تیکرای رۆشنیریه که دەکاتەو چەند
حیسابی و واتای «کو» بە دەستەو دەدن، بەلام لە راستیدا مەبەستم
حیسابی ناو تاکە باسی رێزمانە بە نیازی ئەو ی که لە هەموو سەرۆبەریکی
رێزمانی دەرېھاویژم، دیاریشە رێزمان صد سەرۆبەری هەیه.

بە خۆرایی نییە هێندە لە نووسەری کورد دەپارێمەو که خامە ی خۆی رابینی
بەو تەعبیرە رەسەن و بەلیغانە ی که لە شیوێ جوړجوړەکانی ئاخوتنی کوردیدا
هەن. نابێ و ناشی تەعبیری کوردی رەسەن کوێر بکریتەو هەر لەبەر ئەو ی
نووسەران نەیانبستوون. بێگومان هەرچی تەعبیری نامەئەلوف هەیه ئەگەر هی
ناوچە ی ئەو نووسەرانە بایە ئیستا دەبوو بە شیوێ ئەدەبی کوردی چونکە
دەبینین غەلەتەکانی ئەو تەرزه شویتە خەریکن خۆیان بەسەر شیوێ
ئەدەبیماندا دەهێنن (وەک: تیا یا و شتی دیکەش).

ٲه‌ځنه‌گرتن له به‌کاره‌یتانی «ده‌رهاویشن» یش، وه‌ک له‌گوتاره‌که‌دا کراوه،
 هی سه‌راوی و سافیلکه‌یی گوتاره‌که‌یه و چ ٲنوه‌ندی به‌ زمان و ریزمان و
 روښن‌بیری و ٲه‌ځنه‌ی ٲه‌واوه‌ نییه. منیش و توش له‌وه‌دا ئازادین بلٲین له
 حیسابانم ده‌رهاویشنوه - ده‌رمه‌یناوه - لام داوه- دوورم خستوته‌وه... خو
 نایه‌ین هه‌رجاره ویستمان وشه‌ییکی فه‌ره‌نگ بو مه‌به‌ستیک به‌کاربه‌یتن
 ٲرس به‌ نووسه‌رانی ئه‌و گوتاره وه‌یا لایه‌نیکی دیکه بکه‌ین، ته‌نها ئه‌وه‌نده هه‌یه
 وشه‌ی «ده‌رهاویشن» له‌و شوینه‌دا که به‌کارمه‌یناوه له‌بارتر و راستر و
 به‌لیغتره له «ده‌ره‌یتان» چونکه من که ده‌لیم «ده‌رمه‌اویشنوه» خو‌م له‌ناو
 باسه‌که‌دام و ئه‌و که‌سانه ده‌رده‌هاویرم بو ده‌روه، ئه‌گر بلیم «ده‌رمه‌یناوه»
 ده‌بی خو‌م له‌ ده‌روه‌ی باسه‌که‌یم. به‌ نموونه که تو خوت له‌ناو چالدا خو‌ل بو
 ده‌روه فری بده‌یت ده‌لی «هینده‌م خو‌ل له‌چاله‌که ده‌رهاویشن» به‌لام که
 به‌ ده‌ولکه قور هه‌لکیشیت بو ده‌روه‌ی ٲیر ده‌لی «هینده‌م قور له‌ ٲیره‌که
 ده‌ره‌ینا...» ئه‌مه‌ش له‌ به‌دیه‌یه ٲوونتره و یه‌کیک فه‌رقی ٲی نه‌کات گونا‌هه
 ده‌م له‌ زمان و ئه‌ده‌ب بدات چونکه گه‌نجی تازه ٲینگه‌یشتو به‌هه‌له‌ ده‌بات،
 ٲه‌نگه له‌ دوا روژیشدا بیته‌ ٲا‌هر بو سه‌رچاوه‌ی لیک‌دانه‌وه‌ی نادروست.

هه‌ر له‌و کاته‌دا که گوتاره‌که ٲه‌ځنه له «حیسابان» ده‌گریته هه‌له‌ییکی
 گه‌وره‌ی ریزمانی کردوه که ئه‌ویش ده‌چینه نیوان باسیکه‌وه ٲه‌نگه تا ئیستا
 زمانناسانی کورد قسه‌یان لیوه نه‌کردیته. گوتاره‌که له‌ قالبی خو‌ شاره‌زا کردندا
 ده‌لی «جا نازانم چو‌ن لیره‌دا له‌سه‌ر چه‌ ٲه‌یره‌وی به‌کار هاتوه». له‌م رسته‌یه‌دا
 دوو وشه‌ی ٲرسیاری «چو‌ن، چه‌» هاتوونه‌ته سه‌ر یه‌ک مه‌به‌ست
 ئه‌ویش «به‌کارهاتن» ه‌ چونکه مه‌به‌ست ئه‌وه‌یه ٲیرسی «چو‌ن به‌کار هاتوه؟
 له‌سه‌ر چ ٲه‌یره‌وی به‌کار هاتوه؟». له‌ کوردیدا، هه‌روه‌ک له‌ هیچ یه‌کیک له‌و
 زمانانه‌ی من تیان ده‌گه‌م، جایه‌ز نییه له‌یه‌ک رسته‌دا دوو جارن له‌یه‌ک
 شت ٲیرسریته. تو ریته نییه بلٲی «که‌ی ده‌چیه کوی - چو‌ن ئه‌تو کیت -
 بوچی کوا خواردنه‌که...» هه‌روه‌ک له‌ عه‌ره‌بیشدا ناگوتری «متی تذهب الی

این - کیف هو من - لماذا الى متى تضحك». جاريکیان بۆ پیکه نین له مندالیکي خۆم پرسي «ئەري ئیمه کهنگي چ ده کهین؟» منداله کهش تهواویک پیکه نی. ئەم راستیه سه ره تاییه ئە گهر باسیشی لیوه نه کرابی هی نه زانین نییه، ئیتر نازانم بلیم هه له تیدا کردنی له چیه وه هاتوه.

کوردی له گه له عهره بی له مه دا جووت ده رۆن، به لام له به کارهینانی «ئایا» و «هل» دا له یه کدی ده ترازین. کورد ده لی «ئایا کێ ده وێری له م رازه وه سه ره کوهی». له عهره بیدا ناگوتری «هل من یستطیع التسلیق؟...». فارسیش وه کوو کوردیه. له مه وه ده رده که ویت «ئایا» ی کوردی له پرووی هیزه وه ناگاته «هل» ی عهره بی، به لکوو ههر بای «یا تری» پرسیاری تیدایه چونکه ده گوتری «یا تری من سیفوز بالجائزه - یا تری هل سیاتی زمان؟...».

به دوا ئەمه دا ره خه نیکی ناله باری دیکه ی له وه دا گرتوه که من گوتومه نووسینه که ی ناو «حه شارگه...» پرووی له خوینه رانی عاده تی نییه، ئەو ریزمانناسه شی به به رچاوه وه نه گرتوه که ههر خه ریکی باسه به رچاوه کانی ریزمان.. گوتاره که ئەم قسه یه ی منی وه ها له قه له م داوه که گویا قسه که خوی به «سه نگي محه ک» داناه له دانانی پله ی خوارو ژوور بۆ خوینه ر و رۆشنیبرانی کورد... هه له به ت ئەم بۆچوونه ی گوتاره که هیچی به سه ر هیچه وه نییه و خۆ به سه هو بردنیکي ئانقه سه ته بۆ تاکه مه به سته ره خه... بابزانین من چیم نووسیوه.

له لاپه ره چواری «حه شارگه...» دا ده لیم «من له م گوتیه مه دا به سه ر ئاخویه ری عاده تیدا ده کشم...» دواتر ههر له و لاپه ره یه دا ده لیم «ئه وه ی راستی بی له م نووسینه مه دا خوینه وهاری عاده تیشم له حیسابان ده ره او یشتوه». ئنجا له لاپه ره پینجا ده لیم «نووسینه که م روو له و ریزمان شناسانه ش ناکات که راهاتوی باسه به رچاو و ناو ده رکردوه کانی ریزمان..».

کهواته من پرووی قسم له م سى تاځمه ی خواره وه نییه:

1- څاخپوهری عاده تی

2- خوینده واری عاده تی

3- ټو ریژمان شناسانه ی که له باسی بهرچاو و ناودهر کرد و راهاتوون.

ئیتستا، من که دیم دواى ټو ته رزه رهځنه یه کجار سافیلکه ی نيو گوتاره که چاو به و نووسپنه ی ناو «حه شارگه» دا دهینمه وه پتر له «حيساب به دهر» کردنی ټو سى تاځمه رازیم چونکه به راستی، باسه کانی ناو «حه شارگه» هی وهایان تیدایه چاوی یه کجار وردبین و زیهنی خو ته رخان کردو و نه بی هه ر تاځه تی خویندنه وه شیانی نییه چ جایی هه زم کردنیان. له مهش بترازئ هه قی خو مه بلیم نووسینی من روو له فلانه تاځم و فیسار جه مات ده کات وهیا ناکات هه ر وهک هه قی تو و هی تریشه نووسپنه کانتان بهرو ټو لایه نه بکه نه وه که ټاره زوټانه له که سیستان به عه یب ناگیرئ پرووی قسه تان له هه موو عالمه نییه. هه لبت قسه که ی من له وه هم و ورینه و خه یالیشدا ټو هه ناگه یه نی که وا من ټو خه لقمه بربر کرده و پایه و روتبه ی سه قافه تم بو هه ر بره یان ده ست نشان کرده، له گه ل ټه مه شدا ئیمه بمانه وئ و نه مانه وئ عالم له خو وه بی خواهستی من و تو بربر و خوار و ژوورن، ته نانه ت قوتابی قوتابخانه کان به سه ر بیست و ټه وهنده پله یه دا دابه ش دهن، ماموستا کانی فیرگه به رزه کانیش چهند پله ی به رز و زمیان هه یه... یه کیک نه ختیک ئینساف به کار به یئت ده توانی مافی ټو ته رزه قسه یه م پی بدات که بیت و سه یری ټو مه ته له بچو که ی سه ره تا کانی لاپه ره 17 ی حه شارگه بکات و بیه وئ تیښگات بوچی له دوو فیعلی «ده مگرن، ده مگرتن» دا راناوه کان ده وری فاعلیه ت و مه فعولیه تیان له فیعلیکه وه بو ټو وى دیکه ده گوړئ! بهر له وه ی نووسپنه که ی من ټه م پرسپاره هه لستیتیت چ ریژمان شناسیکم نه دیت خو ی له پرسپاره که گه یان دیت. که س نه هات بلئ بوچی راناوی «م» له «ده مگرن» دا مه فعوله و له «ده مگرتن» دا فاعله، ههروه ها راناوی «ن»

له فيعله كهى يه كه مدا فاعله و له هى دوه مدا مفعوله كه چى هيچ كاميكيشيان
جيگه ي خويان نه گوريوه...

زور به داخه وه گوتاره كهى «رؤشنيرى نوى» ههر جاره كه له قورتىكه وه
ههنگاو هه لڊيتيت يه كسهر و دهرله حزه ده كه ويته قورتىكى گه وره تر و قولتر،
وهك ههر ئيستا ده بينيت ته پهى له بنى بيرىكى چهنه قووله وه هيناوه. ئەم
جاره يان هه لكيشانه وهى گوتاره كه بۇ دهره وهى ئەو بيره ي تىي كه وتوه له
دهسه لاتى كه سدا نيه ئەگه ر گوتاره كه تاقه ت و تىنكى زور نه داته خو و
به وه دا نه ختيك شاره زايى له به ديهايتى زمان و فونه تىك پهيدا نه كات چونكه
به راستى نه شاره زايى و كويره وارىي گوتاره كه له وانه نيه هيچ مامله تىكى
خوينده وارىي له گه لدا بكرىت. ئەو هه له زلانه كه ههر ئيستا هه ليان
دوهه شينمه وه حيكايه تى كابرئى نه خويندووم به بير دهه يتيته وه كه له جياتى
نووسينى «مار» هه ستا خه تىكى جينگلاوى كيشا و به ماري تيگه ييشت
كوليكيش كه يفى به خوى هات.

به دوا به ند و باوه بيبجه كهى «له حيسابان دهره اويشتوه» گوتاره كه
ئهمجاره يان قول و باسكى سافيلكه يى خوى به شمشيرى خامه كوله كه يه وه له
ئاشه كانى «سانكوپانزا» هه لماليوه و ره خنه ي له وه گر توه كه له لاپه ره
سى «حه شارگه ...» دا گوتومه «...كابرئىكى رۇژاوايى ناتوانى دهنگى لامه
قه له وه كهى ناو وشه ي الله دهر بيرىت...» گويا به مه دا من فهرقى
نيوان «پيت» و «دهنگ» ناكه م... دهك مالى هه له و نه شاره زايى خراپ بى،
چون ده زانى ره ته لى وه ها نا قولاً به مروف بيات، ئەو مروقه ههرچى ده بى با
بى!!

ئىستا ده بى كه دهرسى ئەلفيته كه به قوتايى پولى دوه مى فيرگه ي سه ره تايى
ده لىيت منيش له سه ره خو و به زمانى ساوايان به گوتاره كهى «رؤشنيرى
نوى» بليم، چ زاراوه ي «لامى قه له و» به كار به يئم و چ شكلى «ل» بنووسم

هیچ کامیکیان «دەنگ» نین چونکه دەنگ دەبیسرئ و نادیتري و نانوسرئ و ناوهیتانیشی بارستی نابیت. ههروهک که گوتم «دارا» رەمزیکم بە کارهیتناوه بۆ ناسینهوهی ئەو کەسەى مەبەستمە، ههروهههش که نووسیم «ل» وهیا گوتم لامى قەلەو وهیا ناویکی دیکه‌ی لیبنیم، له هه‌موو حالاندا رەمزیکم بۆ دەنگیکى دیارکراو بە کارهیتناوه. گوتاره‌که‌ی «رۆشنیبری نوئ» ش که به‌وپه‌رى بايى بوونه‌وه وا ده‌زانی شکلی «ل» دەنگه، به ته‌واوی له زانستی فۆنۆلۆجی پشتری بووه و چ پێوه‌ندی به‌و کاره‌وه نه‌ماوه. ده‌توانم بڵیم که یه‌کیک نه‌یزانی زاراوه‌ی «لامی قەلەو» ناویکه بۆ ناسینه‌وه‌ی ده‌نگیکى مەعلوم هه‌روهک «دارا» ناوه بۆ کەسیک، دواتریش وای زانی شکلی «ل» دەنگه، ئەو تەرزه‌ کەسه‌ یه‌ کجار به‌ دره‌نگه‌وه له هه‌له‌ی خۆی ده‌گات، یه‌ کجار به‌ زه‌حمه‌تیش دیته‌ سه‌ر رێبازی تیگه‌یشتنی باسه‌کانی زمان.

ئەمه‌ له‌ لاییکه‌وه، له‌ لاییکی دیکه‌شه‌وه با موژده‌ له‌و گوتاره‌ بیت، که له‌ باسی فۆنه‌تیکى کوردی و عه‌ره‌بیدا بگوترئ ده‌نگی قاف و ده‌نگی لامى قەلەو و ده‌نگی شین... باستره‌ له‌وه‌ی بنووسرئ «ق، ل، ش» چونکه له‌وانه‌یه‌ شکلی «ق» له‌ ده‌می چاپ کردندا به‌ «ف» بنووسریت وهیا شکلی «م» به‌ «و» بگۆریت. هه‌له‌ کردن له‌ نووسینی شکلی ئەو پیتە کوردیه‌ و عه‌ره‌بیانه‌ی که ویتە‌ی وه‌ک خۆیان له‌ ئەبجه‌دیه‌دا هه‌یه‌ ئاسانتره‌ له‌وه‌ی هه‌له‌ له‌ نووسینی ناوی پیتە‌کان بکری (ده‌لیم ئاسانتره‌، نالیم هه‌له‌ کردن له‌ نووسینی ناوه‌که‌ مومکین نییه‌) چونکه مە‌علومه‌ شکلی «ف» له‌گه‌ل «ق» خ‌زمن به‌لام ناوی «فی» زه‌حمه‌ته‌ به‌ هه‌له‌ بیته‌ «قاف».

له‌ ئینگلیزیدا ئەم کاره‌ ئاسان نییه‌ چونکه‌ زۆر له‌ ده‌نگه‌کانی ئاخواتنی ئینگلیزی به‌ دوو سی‌ شکل ده‌نووسرین وه‌ک که ده‌نگی «ج» جاریکیان به‌ «j» و جاریکیشیان به‌ «d» و جارى سیته‌میشیان به‌ «g» ده‌نووسرئ «judge – جەج – education – ئیجوکیشن»، ده‌نگی «ک» ده‌شی به‌ «ch, q, k, c» بنووسریت، به‌و پێیه‌ هه‌ر جاره‌ ده‌بی بلی «فلانه‌ ده‌نگ، وه‌ک که له‌ فلانه‌

وشه دا دهرده بر دريټ « ئنجا ده تواني مه به ست ر وون بکه يته وه. هر له بهر ئه م گرفته يه ده بينين ئه و زمانه ي که به پيتي لاتيني دهنووسن ئه لفو ينيه کي تايه تيان بؤ فؤنه تیک داناوه تا کوو بتوانري مه به ست به چاکي ر وون بکريته وه. سه يري فهره نکه کانيشيان بکه يت ده بيني زوربه ي وشه کانيان دووباره به پي هاتنه ده ريان له دهمه وه دهنووسرينه وه.

خوينه ر سه رنج له و قسه ره خنه ليگيراهه ي من بگري که گوتومه «دهنگي لامی قه له و» ده بيني و ويستومه دهنگي ناو وشه ي «الله» ي عهره بي پي بناسينمه وه. ته نانه ت نيشانه ي «شده» شم خستوته سه ر وشه که وه «بنواره ديڤري ده يه مي لاپه ره سي کتيولکه ي حه شارگه». جا که من مه به ستم دهنگي ئه و لامه ي نيو وشه ي «الله» بيت چؤن ده توانم بليم دهنگي «ل»؟ که ي له عهره بيدا وشه ي «الله» هه يه؟ خوينه ران با سه يري رسته کاني دواي ئه و «الله» يه بکه ن و بينين چؤن له هه موو حالاندا شکلي پيته کانم بؤ ناساندني دهنکه کان نووسيوه «وهک که گوتومه دهنگي «ح» و دهنگي «ق» ديڤري ده يه م و يازده مي هه مان لاپه ره» ئنجا سه يري لاپه ره شه ش بکه که ده ليم راناوي «م»، راناوي «ن»... دواتريش برؤ بؤ لاپه ره ده، يازده و سه يري ئه و راناوانه بکه، هيج تاکيکيان غه يري شکله کيان نه نووسراوه وهک «م، مان، ت، تان، ي، يان...». سه رله به ري گوتاره که ي «فؤنه تیک چيمان بؤ بکا» ئه ويش هر وشه ي دهنگي به کاره يناوه...

من چي بليم له گه ل گوتاريک که داوا بکات له جياتي دهنگي «لامه قه له وه که» - ده ليمه وه لامه قه له وه که - ي ناو وشه ي «الله» ي عهره بي پيته کورديه که ي - ده ليمه وه پيته کورديه که ي - «ل» به نيشانه دابندريټ؟ چؤن له گه ل زه يني وه ها به هه له دا چوو و پشت له ر ووناکي بتوانم به شيوازيکي مه فهمو بئاخووم؟ بليم چي؟ گوتاريک که له و قسه راست و دروستانه ي ئه و لاپه ره سيه ي نووسينه که م نه گات و لامی ناو «الله»

به «ل» بزانی، قهله می بهسته زمانی من له کوپوه قسه ی مهفومتر بهیئت و
چونی بهاویتته ناو ټه و زهینه ی که دهرگه ی بو به دیهیه ش نه کردوته وه؟

به راست ټه گهر هاتین و مهنی به کارهینانی ناوی دهنکه کانمان کرد و گوتمان
نابی بگوتری «لام، قاف، جیم، شین...» ټه وسا عهره بی لیره به پیشه وه و ئیستا
چون ریان ده بوو په نجه بو دهنگی «الجیم المعطشه» راکیشن، خو هیچ وینه ی
تاییه تی له کون و له نویدا بو ټه و دهنکه قهرار داده نه کراوه، یاخود که بیان هوی
له جیگه ی «الکاف الفارسیه» دا شتیک بلین نه وه ک گوتاره که ی «رؤشنیری
نوی» لیان به دهنک بیت چیان پی ده کری؟ خوینه ری کورد با به هه موو
گوتاره کانی سهر به فونه تیکی عهره بی و فارسیدا بیتته وه و بیینی چون به زوری
ناوی پیتته کان به کارده هینن له جیاتی شکله کانیان ته نانه ت زور جارن نووسه ره
عهره به کان به نیازی پتر روون کردنه وه ده لین «اخت الطاء، اخت الصاد» له
جیاتی «ظ، ض». دوایین گوتاریکی له م بابه ته م خویند بیتته وه ټه وه یه له لاپه ره
182 – 187 ی گو فاری «الاقلام» – ژماره 4. کانونی دوه می 1978 دا بلاو
کراوه ته وه له ژیر عینوانی «قضية الجیم فی اللغة العربیة». سه یری چون
ده لی «الجیم» و نه ی نووسی «قضية ال ج» خو ههر نه بی نووسینه که سه د
هینده ی گوتاره که ی ناو «رؤشنیری نوی» شاره زای زانستی دهنکه!! به داخه وه
ساوایی ئیمه له چاو میلله تانی دوور و نزیک جیهان پتر له و کارانه دا
ده رده که وی که پتر پیویتی به پیگه یشتن و تیگه یشتن هیه. سه یر له وه دایه،
چی تا ئیستا گوتومه له باره ی ټه و هه له زله وه به شیک هه له که یه و نه ختیک
که می خو به سه هو بردنی گوتاره که ی روون کردوته وه!!

خوینه ری کورد! ره نکه من، ټه م ره خنه بیسه روپیته و بی ئینساف و بی هه موو
شته م لی گراوه، یه کیک بم له چهند که سی کورد که به شیوه یه کی مه یله و
مهفوم فره قی نیوان دهنک و پیتیان باس کردیت. تا ټه م دهمی که من
خهریکی راست کردنه وه ی چاپوله کانی ټه و گوتاره به سته زمانه م، ره نکه چاوم
به نووسینی نووسه ریکی کورد نه که وتبیت به تاییه تی و به چاکی «دهنگ»

و «پیت» ی له یه کدی جودا کردبیته وه مه گهر ته وه ی خوم له لاپه ره 300 ی بهرگی پینجه می «گوفاری کوری زانیاری کورد»، سالی 1977، له ناوتویژی گوتاری «هه لډانه وه ی چهند روپه ره یه ک له زمانی کوردی»، له ژیر عینوانی «دهنگه کانی ئاخوتن یه ک راستی بزراو» دا نووسیومه. هه رچهند چی له و لاپه ره سییه ی «حه شارگه» دا نووسراوه بو خوی به ته نها گه لیک زیاده له پیوستی پووچاندنه وه ی ته و ره خنه پف دراوه ی ناو گوتاره که، دیاسن چی له و لاپه ره 300 هی گوفاره که ی کوریشدا نووسراوه جاریک و ده جاری دیکه ته و رایه سهراوانه له جیی ره وای خویندا داده نیت. من له و لاپه ره یه دا ته مه ی خواره وه م نووسیوه.

«مه بهس له دهنگه کانی ئاخوتن ته وانه ن که له رینووسدا ئلف و بی و قاف و شینان بو کراوه به نیشان. ته وانه ی له بری وشه ی «دهنگ» وشه ی «پیت» به کارده هینن که رسته ی گفتوگو تیکه ل به که رسته ی نووسین ده که ن چونکه ته وه ی له زاره وه ده دریت دهنگه نه ک پیت...» دواتر ده لیم «... به نمونه، که ده لیین به رد چهند دهنگیک له زارمانه وه ده دریت وشه پیک ده هینن نه ک شکلی ((ب، ه، ر، د)). هه ر به دوا ته مه شدا تییینیه کی روونکه ره وه م کردوه که ده لیم «عه ره به کان له کوندا فره قی نیوان دهنگ و پیتیان نه کردوه و بو هه ردوویان وشه ی «حرف» یان به کارهیناوه، بگره ته م وشه یان بو «حروف القواعد» یش گویناوه ته وه و گوتویانه ((حرف العطف، حرف الجر... الخ)).

ئنجا له سه ره تا کانی لاپه ره 301 دا ده لیم «... نووسینه که م لیره دا باسی دهنگ ده کات و زور جارن وشه که ده هینیتته ناوه وه بویه پیوستم زانی که له پییشه وه بلیم مه بهست له دهنگ «دهنگی زمانی – صوت لغوی» چیه تاکوو له هه ر شویتیک وشه که هاته ناو نووسینه وه زیهنی خوینته ر بو ته و واتایه بیاته وه نه ک دهنگی با و ئاو و تهیر و ئازهل و فیکه و لرخه ی سنگ و... هتد».

وا بزانه چی لیره دا خستمه بهرچاوی خوینته ر ئیسپاتی ته وه ده کات که من له هه موو روپیکه وه فره قی پیت و دهنگم کردوه نه ک له یه ک ره وه، به

پنجهوانه‌ی ئه‌وه‌ی گوتاره‌که ده‌لیت و ئه‌و هه‌موو هه‌له‌یه‌ی تیدا ده‌کات، هه‌تا بشلێی له‌ خۆی بێ ئاگا بوه‌ به‌وه‌دا که‌وا ده‌زانی شکلی «ل» ده‌نگه‌، بێ ئاگاییه‌که‌ی پتریش ئاشکرا ده‌بی‌ت که‌ دیت و به‌وه‌یه‌ری له‌خۆبایی بوونه‌وه‌ و به‌و هه‌موو نه‌شاره‌زاییه‌ به‌ توانج ده‌لی «... ئا ئه‌مه‌یه‌ کاری فۆنه‌تیک ئه‌گه‌ر ده‌پرسی ((فۆنه‌تیک چیمان بۆ ده‌کات!!)) له‌مه‌شدا گۆیا وه‌ک مامۆستای فه‌ندی «استخدام» گوتاره‌که‌ی خۆم، «فۆنه‌تیک چیمان بۆ بکا» م به‌ روودا ده‌داته‌وه‌، جا ئه‌گه‌ر هه‌له‌ سافیلکه‌کانی ناو ئه‌و گوتاره‌ی «رۆشنیری...» فیری فۆنه‌تیکمان ده‌کات خۆ هه‌ر لێی بگه‌ڕین چاکتره‌...

به‌هه‌مه‌حال، چا‌ونوو‌قاندنی گوتاره‌که‌ له‌و ر‌استیانه‌ی هه‌ر ئیستا خستنه‌ روو له‌ باره‌ی «ده‌نگ» و «پیت» وه‌ه‌ یا هی تینه‌گه‌یشتنه‌، یاخود هی خۆنه‌ناس کردنه‌، له‌ هه‌ردوو حالیشدا مرۆف مافی ره‌خه‌ن گرتن و قسه‌کردنی «زانستکارانه‌» ی نامینی چونکه‌ ده‌مدان له‌ بابه‌تی سه‌ر به‌ زانست، ئه‌و زانسته‌ چی ده‌بی با بێ، هه‌م باخه‌به‌ری پتویسته‌ و هه‌م ئینساف و راستگویی. یه‌کیک دوو وشه‌ی پرسیار بخاته‌ سه‌ر مه‌به‌ستیک «چۆن لێره‌دا له‌سه‌ر چه‌ په‌یره‌وی...» دواتریش چاو له‌ هه‌موو رایه‌ راست و دروسته‌کانی نووسینی باباییکی وه‌ک من بنوقینیت ئنجا داواش بکات لامی ناو «الله» شکلی «ل» ی بدریتی و واش بزانی «ل» ده‌نگه‌، ده‌بی چۆن پیشوازی له‌ نووسیه‌نه‌کانی بکری؟ من په‌رۆشم بۆ خۆتنده‌واری نه‌وباوه‌ که‌ چاوی به‌ خۆتنده‌وه‌ی نووسینی دور له‌ ئاگاداری و دور له‌ راستیی و ئینساف ر‌ابیت و له‌ ئاکامدا هه‌سته‌ پاک و پیروژه‌که‌ی «په‌رۆش بۆ راستی» له‌ لا کول بی‌ت سه‌ره‌رای ئه‌وه‌ی بیرێ کال و نا‌بوخته‌ی به‌ دل و ده‌رووندا بجیت... بلێن چی، ئه‌مه‌یه‌ حالی رۆشنیریمان!!

ئیستا نۆره‌ی «ده‌م له‌ فارسی وهردان» ه. دیسان یه‌خه‌ی «هه‌رگیز» ی به‌سته‌زمان گیرایه‌وه‌ و گوتاره‌که‌ سه‌رله‌نوێ پێی له‌سه‌ر «هه‌رگیز» داگرت و

گوتی «دهمی له فارسییه وه وهرداوه!». جاری من نه مگوتوه «دهمی له فارسییه وه وهرداوه». گوتومه «... له کونه وه ده میان له فارسی وه رده دا».

ههروه ک من ریم نییه عه یب له سلیمانی بگرم له وه دا که ده لین «دهمی لیوه ده دا» ههروه هاش یه کیکی دیکه مافی ئه وه ی نییه عه یب له کویی و شویی دیکه بگری له و جوره ئاخواتنه کوردیییه که به پیی راهاتی خویان وتووێژی پی ده که ن. کویی ده لین «دهم له فارسی وه رده دا»، ده شلین «دهم له فارسی ده دا» به لام نالین «دهم له فارسییه وه ده دا» و به بیریشیاندا نایه ت له وه دا ئاخپوه ری سلیمانی بشکیننه وه. که بیین و به پیی ئاخواتنی کویی بو «ئاو» برۆین ئه وسای کویی ده لین «ئاو له ده می وه رده کا» و نالین «... وه رده دا». له نیوان «تیوه ردان» و «تیوه ر کردن» یش فهرقیکی ورد هه یه، خوا له که س هه لئاگری به ناوی بووژاندنه وه ی شیوه ی ئه ده بی زمانی کوردی زمانی کوردی هه ناسه ی لی ببریت. ئه وه ی کوردی باش بزانیته و شه و کویری زماناسی نه بیته ده بی هه ست به م راستیه بکات. له و وشانه دا که به هوی «کردن، دان» وه په ida ده بن به زوری ئه و پیوه ندیییه ی نیوان شان که وا «کردن» ه که په idای ده کات لکینه رته له هی «دان». به نمونه:

به ردیکم هه لدا - به رده که له من و له هه موو شتیک داده بریت.
ئالام هه لکرد - ئالاکه به داره که وه ده لکیت و لیی نایته وه.
زه رده واله به په نجه میه وه دا - خیرابه خیرا زه رده واله که م لی ده بیته وه.
دنکه ته زیجیه که م به داویوه کرد - دنکه که له داوه که نایته وه.
قه له مه که م دادا - تلّیسمه کان له قه له مه که وه به رده بنه وه و لیی دور ده که ونه وه.
گه نمه که م داگرد - گه نمه که له و شوینه دا ده مینیتته وه که تیدا داگراوه.

ئهم خاسیه ته ی «کردن» به زوری له واتای وشه کاندای خوی ده نوینیت مه گهر له و شوینانه ی که سروشتی دارشینی وشه و ئه و ئه داته ی تیدا به شدار

بووه «پنوهلکان» هه‌لنه‌گریت، وه‌ک که ده‌لئی «دهرم کرد - دهرم دا» دیاره واتای پیشگری «دهر» دژی لکانه.

له شیوه ئاخوتنی کویه‌شدا که ده‌لئی «ئاوی له زاری وهرکرد» ئاوه‌که شتیکی مادییه و به‌ره‌هسته، به پوک و ددان و مه‌لاشو و زمان و هه‌موو ناوه‌دهم ده‌که‌ویته‌وه و زۆر له نزیکه‌وه پینانه‌وه ده‌لکی به‌لام که ده‌لئی «دهم له فارسی وهرده‌دا» قسه‌کان به زاره‌وه نالکین. قسه‌ه‌نگه و بلا‌وه‌بیته‌وه. له‌به‌ر ئه‌مه زۆر ئاشکرایه «ئاو له زار وهرکردن» و «دهم له زمانی فارسی وهردان» پتر ره‌سه‌نایه‌تی ئاخوتنی کوردی پاراستوه له «ئاو له زار وهردان» که له‌ته‌ک «دهم له فارسییه‌وه دان» بی‌ت. له‌گه‌ل پاراستنی ره‌سه‌نایه‌تی، لایه‌نیکی به‌لاغیش له‌وه‌کاره‌پینانه‌دا ره‌چاو کراوه. تۆ سه‌رنج بگره «ئاو له دهمت وهرده‌که‌ی» که‌چی «دهم له فارسی وهرده‌ده‌ی» نه‌ک «فارسی له دهمت وهرده‌ده‌ی»، واته‌لی‌رده‌ا «ظرف و مظروف» به‌پنی داخوازی حال و به‌پنی واتای وشه‌که گۆرانیان به‌سه‌رده‌ا هاتوه‌وه. سه‌لیقه‌ی زمانناسی «فطری» و زگماک له‌وه‌خه‌لقه‌دا وه‌های کردوه‌فهرق به‌وه‌ورده‌کارییه‌بکات.

به‌دوا ئه‌مانه‌دا ده‌بی تییینه‌کی زی‌ده‌گرنگی دیکه‌ش به‌خه‌یا‌لدا تیپه‌ری‌تین. «دهم تیوه‌ردان، خۆ تیوه‌ردان» له‌وه‌حاله‌ته‌دا به‌کار دین که ناره‌زامه‌ندی له‌گه‌لدا بی‌ت. ده‌گوتری «کابرا چ هه‌قی به‌سه‌ر ئیشه‌که‌وه نه‌بو که‌چی خۆی تیوه‌ردا» هه‌روه‌هاش «دهم و زمان له فارسی و عه‌ره‌بی و تورکی و ئینگلیزی وهردان» نه‌زانینی ئه‌وه‌زمانانه‌را ده‌گه‌یه‌نی‌ت. وشه‌ی «تیوه‌ردان» تیپه‌ری «تیوه‌رچوون» له‌وه‌ک ده‌شرانین تیوه‌رچوون هه‌رگیز (ده‌لیم هه‌رگیز) په‌سه‌ند نه‌کراوه.

ئێستا با بی‌ینه‌سه‌ر حیسابی «جووجه‌له». باسی ئه‌م وشه‌یه‌ دوورودریژه‌چونکه‌ بی‌ویست ده‌کات به‌هه‌موو باریکیدا وهرگیرین و هه‌موو هاوتاو هاوشیوه‌کانی

بهینینه ناو لیکدانه وه مانه وه «جووچکه، جووجیله، جووچک، گجووک،
گووجیله...هتاد» به لام من لیته دا زۆر به کورتی خۆمی لی رزگار ده که م.

ئهم وشهیه له بنه رته دا بو فره خه ی مریشک به کارهاتوه و به کار دیت، به لام
ئیتا زۆر جارن بو فره خه ی ئه و بالندانه ش به کار دیت که مالی بوون
وه ک که و، سوپسکه، عه لشیس، مروای، قاز. به لگه ی ئه م راستیه جگه له
بیستنی خۆم به یتیکی حاجی قادریشه:

وه ک مریشکی که عه قلی نه بهیننی
بیت و هیلکه ی مروای هه لبیننی
وه ک بگاته که ناری جوگه له یه ک
بمری نایته شویتی جووجه له یه ک

دیاره لیته دا جووجه له فره خه مرواییه چونکه مریشکه که هیلکه ی مروای
هه لیتاوه.

سه یری فرههنگی مه هاباد⁷ بکه ئه مانه ده خوینیته وه:

جووجه - فرخ
جووچکه - عصفور. الفرخ
جووجیله - فرخ
جووچک - فرخ. طفل.

---

⁷ «1» فرههنگی مه هاباد، هه ولیر، چاپخانه ی کوردستان 2573 کوردی ل: 193.

رەوانشاد گيوى موكرىانى لە ئاست هيچ يەك كىك لەو وشانەدا ناوى مريشكى نەبردو، ديارە بە لايەو وەشەكان بە گشتى بۆ فەرەخە و مندال رۆيشتون، ھەرەك ديارە بەلای شيخي خالەو وەشەي «جووچەلە» تايەتي فەرەخي مريشكە بە پيى ئەوەي كە لە فەرەنگە كەيدا دەيخوئيتەو.

مامۇستا توفيق وەھبى لە لاپەرە 24 ي فەرەنگە كەيدا لە واتاي وشەي «جووچەلە» دا دەلي Chick. بە پيى ئەوەي لە لاپەرە 171 ي فەرەنگى «المورد» دا ھاتو وەشەي Chick ئەم واتايانە رادەگەيەني: صوص، كتكوت، صغير الطائر، فتاة.

لەمەو دەردە كەوي بە شيكي فەرەنگناسان جووچەلە بۆ غەيري مريشكيش دەبەنەو. بەھەمەحال، ئەوەي دەيزانم، لە بەري بابان جووچەلە پتر بۆ فەرەخي مريشك رۆيشتوو، لە بەري سۆرانيش بۆ فەرەخي مريشك لە شيوہي «جووچكە، جووچيلە» بە كار ديت بەلام بۆ غەيري مريشكيش دەشيت، جووچيلەش لە جووچكە ساواترە. خو ئەگەر ئەمانەش نەسەلمينرين من بەوئەندە رازيم حيسابي بەيتەكەي حاجي قادرم لەگەلدا بكرئ...

گوتارەكە دەيتواني لە چەند ريتبازيكەو بەرەو رەخنەي بەريوچي بروات ئەگەر نەختيك نینگاي وردبين و راست و دروستي ھەبايە. بە نموونە، لە لاپەرە 286 ي، بەرگي پينجەمي گوڤاري كۆري زانباري كورد، سالي 1977 وشەي «راگويزتن» م بەكارھيئاو. دەشيا رەخنە لەم بەكارھيئاو بەگيرئ ئەگەر سەرەتاينيكي يەكجار سەراو و دەست ھەلنجي «فۆنەتيك» ي كوردی لي بەخەبەر ھيئرابايە، بەلام ديارە تۆز لە ئاو ھەلناستی چونكە مەلومە ئەو گوتارە ناتواني لە خووە بچيتە ناو سروشت و تايەتيەكاني «دەنگ» ي كوردییەو مەگەر لە دەرەوہي خوہو دەستووریکي دۆزرايەوہي فۆنەتيك بخوازيتەو و رامالي زماني كوردی بکات ئيتر يا جيى خوى دەگریت يا ناگریت.

وشه‌ی «راگويزتن» به پټی داخوازی دهنګ به تیکرایي وه‌ها داوا ده‌کات
 ګورانی به‌سهردا بیت و دهنګه‌که‌ی «ز» ی تیدا بکریته «س» و
 بیتته «راگويزتن» چونکه دهنګی «ز» ټاوازه‌داره⁸ و دهنګی «ت» کپه و چه‌ز
 له یه‌کدی ناکه‌ن.

داخوازی دهنګ له زور حالدا فه‌رمان به‌سهر چونیته‌ی ګورانی وشه‌دا ده‌دات.
 به نمونه وشه‌ی «ده‌زگا» له «ده‌ست گا» وه‌ها توه. له پیښه‌وه
 دهنګه‌که‌ی «ت» سواوه چونکه ده‌ربرینی له‌و شویته‌دا زه‌حمه‌ته. که «ت» له
 نیواندا هه‌لستا دوو دهنګی «س – گ» ده‌که‌ونه پال یه‌کتر، ده‌شزانین «ش»
 کپه و «گ» ش ټاوازه‌داره، بویه‌یه دهنګه‌که‌ی «س» به ټاوازه‌دارینی له
 خوی نزیک ده‌ګوردریته‌وه که دهنګی «ز» ه و وشه‌که ده‌بیتته «ده‌زگا».

وه‌ک به سهرنج دانیس ده‌رده‌که‌وئ داخوازی ټاسان کردنی
 ده‌ربرینی «ده‌نگ» پتر به‌رهو ګورینی دهنګی کپ بؤ ټاوازه‌دار ده‌روات نه‌ک
 ګورینی ټاوازه‌دار بؤ کپ د‌ه‌نا ده‌بوو وشه‌که بیتته «ده‌سکا» چونکه
 دهنګی «ک» یش کپه وه‌ک «س»، به‌لام ده‌ستوره‌که ریزپه‌ری «شاذ»
 تیده‌که‌ویت وه‌ک که دوا‌ی پیچوکه‌ینک لئی ده‌دویم.

ټهم سهره‌تایه‌ی فونه‌تیک شتیکی نویی تیدا نییه و ده‌بی هه‌موو ټه‌وانه‌ی دم
 له فونه‌تیک ده‌دن لئی بوو‌پیتنه‌وه، ته‌نانه‌ت هی‌ند ټاشکرایه ماموستاشی پی
 ناوئ، به‌لام به‌نیسبه‌ت «راگويزتن» هوه که من به‌کارمه‌پناوه مه‌سه‌له‌که
 وه‌ها روون و ده‌ست هه‌لینج نییه.

---

⁸ له عه‌ره‌بیدا به «ټاوازه‌دار» ده‌لین «مجه‌ور». به «کپ» یش ده‌لین
 «مهموس».

له كوردیدا دیاردهی دهنگی «ز» و چۆنه تی ماملەت له گه‌لدا کردنی له هه‌ندی ڕوه‌وه لیکۆلینه‌وه‌ی ده‌وێت. ده‌زانین و گوتمان ده‌نگی «ز» ئاوازه‌داره، ئنجا با بزانی چۆن له‌گه‌ل دوو ده‌نگی «ت، د» دا ڕه‌فتار ده‌کات.

ده‌نگی «ت» کپه و به عاده‌ت «ز» هه‌زی لی ناکات چونکه خۆی ئاوازه‌داره و ئه‌مه‌ش شتیکی سه‌یر نییه، به‌لام سه‌یر له‌وه‌دایه که ده‌نگی «ز» پتر دوشمینی ده‌نگی «د» هه‌رچه‌ند ئه‌ویش وه‌ک «ز» ئاوازه‌داره. سه‌یریکی فره‌هه‌نگی کوردی بکه، ڕه‌نگه وشه‌ی تیدا نه‌بینی دوو ده‌نگی «ز، د» به‌م شپۆه‌یه تیدا به‌ دوا یه‌کدیدا هاتبن مه‌گه‌ر وشه‌که لیکدراو بیت و له‌ دوو وشه‌وه ده‌نگه‌کانی «ز، د» که‌وتییته ته‌نیشت یه‌کتر، وه‌ک که ده‌گوتری «نازدار، بازدار، پزدار، په‌زداریی، ڕه‌زدار...» وا پێ ده‌چی، ئه‌م هه‌زنه‌کردنه‌یه‌ی وای کردوه ئه‌و وشه‌ی له‌ فارسیدا دوو ده‌نگی «ز، د» ی کو کردۆته‌وه، له‌ کوردیدا «د» هه‌که‌ی دۆرانده‌ وه‌ک:

وشه‌ی فارسی   وشه‌ی کوردی

مزد	مزه
دزد	دز
هورمزد	هۆرمز

له‌ کوردیدا فیعل هه‌ن له‌ ڕابردوو و ئاینده‌دا ئه‌م وێنانه وه‌رده‌گرن

گه‌ستم	ده‌گه‌زم
گه‌زیم	ده‌گه‌زم

گواستمه وه	ده گوازمه وه
گوئزماه وه	ده گوئزماه وه
گوئزیمه وه	ده گوئزیمه وه
خواستمه وه	ده خوازمه وه
خوازیمه وه	ده خوازیمه وه

ئهم فیعلانه به فیعلی دیکه ی وه ک خوڤان بگرین و بهراوردیان بکهین:

به ستم	ده به ستم
رېستم «رېستم»	ده رېستم
بیستم	ده بیستم، ده بیهم

ده بینین لهه سنی فیعلده نه له رېژه ی رابردوو نه له رېژه ی ټاینده ده
دهنگی «ز» ده رناکه ویت. ټایا له بهرچی تاقمه که ی پیشوتر «گهستن،
گواستنه وه، خواستنه وه» دهنگگوریان تیدا کراوه؟

ههرچند به شیوه کی له گومانبه ده ر وهرامیکم به دهسته وه نییه، به لام که
بیین و ئهم دهنگگورییه لهو فیعلانه ده بخهینه بهر تیشکی ئه و دیارده
فونه تیکیانه ی که پنه نندیان به فیعله کانه وه هه بیت، به تاییه تی
رواله تی «راگوئزتن» که پیچه وانه ی سروشتی دهنگی کپ و ئاوازه داری تیدایه،
وا ده زانم هو ی دهنگگورییه که له «س» هوه بو «ز» ده گه رېته وه بو
حه زنه کردنی دهنگی «ز» لهو «د» هی که به دوایدا دېت. وا پی ده چی
فیعله کان له کوندا «گه زدن، گوازدنه وه، گوئزدنه وه - خوازدن، خوازدنه وه»
بووین ئیتر، له وه به ولاره هه ریه کینک له فیعله کان به پنی دهستووری دهنگگوری
شیوه یان گورابیت بهم جوړه ی خواره وه:

فيعلی «گەزدن» لە دوو ڕێگەوێ دەنگەکانی «ز، د» ی لەیە کدی دابراون:

1- بە هیلانەوێ دەنگی «ز» و گۆڕینی «د» هەکە بۆ «ی» فيعله کە بووینتە «گەزین». گۆڕینی «د» بە «ی» لە کوردیدا بەرچاو دەکەوێ. حاجی قادر دەلی:

بێ بەستە فەلەک ئاشەکی وای ناوێتەوێ
بۆ «هاردنی» ئیمە چ عەجاییب دەگەرێ

وشە «هاردن» لە جێی «هارین» بە کار هاتو، دەلیی بۆ ئەسلی خۆی
بردراوێتەوێ.

2- بە گۆڕینی هەردوو دەنگی «ز، د» بۆ «س، ت» بە پێی ئەوێ نزیکتەین
دوو دەنگی کپ بۆ «زد» ئەم دوو دەنگە «س، ت» هەکە زۆریش هەز
لەیە کدی دەکەن.

فيعلی «خوازندن» ش دەشی بە هەمان ڕێگەکی باس کراوی «گەزدن» دا
دوو شیوێ لی پەیدا بووینت:

1- گۆڕانی دەنگی «د» بۆ «ی» - خوازینهوێ

2- گۆڕانی هەردو دەنگی «ز، د» بۆ دوو دەنگی «س، ت» - خواستنهوێ

فيعلی «گوازدنهوێ» بۆ «گواستنوه» دیارە دەنگەکانی «د، ز» ی گۆراوێ
بۆ «س، ت». بەلام دەبی ڕوالتی «گۆیزندن» بنیچە «گۆیزانهوێ» -
گۆیزینهوێ - گۆیستنهوێ» بووینت.

گۆڕانی «گوازدنهوێ» بۆ «گۆیزندن» لەو ڕێگەوێ هاتو کە فيعلی وەک
«شارندن» ی تیدا گۆراوێ بە «شێردنهوێ». لەوێ بەولاوێ

گۆرانی «گۆیزدنهوه» بۆ «گۆیستنهوه» مه‌علومه‌ چۆن بوه. هه‌روه‌ها گۆرانی بۆ «گۆیزینه‌وه» ش وه‌ک «گه‌زین، خوازین» بوه، به‌لام ر‌واله‌تی «گۆیزانه‌وه» ده‌نگه‌که‌ی «د» ی به «ا» گۆریوه نه‌ک «ی» به‌مه‌شدا ر‌یژه‌ی فیعه‌که‌ چۆته سه‌ر ر‌یپازی کۆمه‌له‌ فیعه‌ی «کیلان، هیتان، ویران، پیچانه‌وه...» و وه‌ک ئه‌وان گه‌ردان ده‌کریت.

له‌م ر‌وون کردنه‌وه‌یه‌دا شتیکی بزر ده‌رده‌که‌ویت. هه‌ر ده‌لیی که من بلیم «گه‌زتن، خوازته‌وه...» هاتوم دوو ده‌ستووری فۆنه‌تیکم تیکه‌ل کردوون. یه‌کیکیان ئه‌وه‌یه‌ کۆنه «ز» ه‌که‌ی «گه‌زدن، خوازده‌وه» م هیتاوه‌ته‌وه بۆ ناو وشه‌که، دوه‌میان ئه‌وه‌یه‌ ئه‌و «ت» ه‌ی که له‌ دوا کاتدا بووبوه جیگری «د» ی وشه‌ی «گه‌زدن، خوازدزه‌وه» به‌رده‌وامم کردوه له‌و شوینه‌یدا و له‌گه‌ل کۆنه «ز» ه‌که‌دا کۆم کردونه‌ته‌وه.

ئهم به‌یه‌که‌وه هیتانه‌وه‌ی دوو ده‌نگ له‌ دوو ر‌ی جوداوه‌ شیوه‌ی دیکه‌شی هه‌یه. وشه‌ی «پشده‌ر – پژه‌ر» له‌ بنه‌ره‌تدا «پشت ده‌ر» ه. له‌ خۆوه‌ دیاره‌ هاتنی ده‌نگی «د» له‌ پاش ده‌نگی «ت» ی وه‌ستاودا زۆر ناقۆلایه‌ و به‌ زه‌حمه‌ت ده‌رده‌بر‌دری، له‌به‌ر ئه‌مه‌ تیده‌چیت و وشه‌که به‌ کورت کراوی ده‌بیته «پش ده‌ر». ئنجا ده‌ستووریک‌ی دیکه‌ی ده‌نگی کوردی خۆ ده‌هینیته‌ کایه‌وه.

ده‌نگی «ش» کپه‌ و «د» ئاوازه‌داره‌ چه‌ز له‌ یه‌کدی ناکهن. به‌ پێی ده‌ستووره‌ به‌رفه‌واتره‌که‌ی گۆرینی کپ به‌ ئاوازه‌دار ده‌نگه‌ کپه‌که‌ی «ش» به‌ ده‌نگیک‌ی ئاوازه‌داری له‌ خۆی نزیک ده‌گۆریت و وشه‌که ده‌بیته «پژه‌ر». به‌و پێیه‌ ئاخپوه‌ر و نووسه‌ری کورد بۆی هه‌یه‌ بنووسی و بلی «پشده‌ر، پژه‌ر».

وشه‌ی «ناسک» به‌ ئه‌سل له «ناز» هوه‌ هاتوه‌ و پاشگری «ک» ی پێوه‌ لکینرا، وه‌ک ده‌شزانین ده‌نگی «ز» ئاوازه‌داره‌ و «ک» یش کپه‌. لیره‌دا سی

رېنگه له پېش ئاخپوهى كوردیدا كراوتهوه. دهشى وشه كه وهك خوى بمېنېتهوه و بگوترى «نازك» وهيا «ز» هكه كپ بكرىت و بېته «س» كه له خوى نزيكه و وشه كه بېته «ناسك». زور كه سېش كافه كه به گاف دهگورن، كه دهنگىكى ئاوازه داره، وشه كه دهكهن به «نازگ».

گورانى «ز» به «س» له وشهى «ناسك» دا پېچهوانهى دهستوره بهرفرهوانه كهى گورېنى دهنگى كپه به ئاوازه دار چونكه لېردها ئاوازه داره كهى «ز» له بهر خاترى كپه كهى «ك» بوته «س» كه ئهويش كپه.

ئاگادار بوون لهم دهستورانه يارمهتى ئهوه مان دهدات به خورايى نووسهر و ئاخپوه به ههله كردهو نهژميرين كه هاتن و وشه يكيان به يه كيك لهو رېبازانهدا هينا و له رېبازى من و تو جودا بووه چونكه لهوانه يه رېبازه كهى ئهوه له هى من و تو دروستتر بى. له عهره بيدا كه دوو دهنگى «ز، ت» له «باب الافعال» دا كو دهبنهوه دهنگه كهى «ت» ده بېته «د» و رى نيه وهك خوى بمېنېتهوه وهيا «ز» هكه بېته «س». «زهر» له بابى «افتعل» دا ده بېته «ازدهر»، نه «ازتهر» و نه «استهر» وجوديان نيه.

گوتاره كهى «رؤشنبرى نوئ» رېى هه بوو له وهشدا رهخنه م لى بگرى كه من وشهى فونه تيكم له جيگهى «فونولوجى» به كار هيناوه، دياره جوداوازيه كى ئاشكراس له نيواناندا ههيه. ئهوهى راستى بى من كه «فونه تيك» م به كار هينا له وهوه بوو كه نووسه رانى كورد بهر له من دهستان له فونه تيك راهاتبوو و به واتاى «فونولوجى» شيان به كار دهينا، رهنكه ههر خوشم يه كه مجار ئيشاره تم بو جوداوازيى نيوان ههردوو وشه كرديت (سهرى لاپه ره 613. 614 بكه له گوڤارى كورى زانبارى كورد، بهرگى سېهه م 1975 له ناوتوژى گوتارى «فونه تيك چيمان بو بكا؟»).

هه‌رچه‌ند زهره‌ریکی گه‌وره‌ش له‌وه‌دا په‌یدا نابێ که له جیاتی فۆنۆلۆجی بنووسرێ فۆنه‌تیک دیسان که شاره‌زاییکی بابه‌ته‌کان له‌ناو بیگانهدا ببینی نووسه‌ری کورد وشه‌یه‌ک له جینگه‌ی یه‌کیکی دیکه‌دا به‌کار ده‌هێنیت ره‌خه به‌ دلێ خۆیدا تی ده‌په‌رێنیت، هه‌قیشه‌تی. وه‌ک بزانه‌م، تا ئهم کاته جوداوازی نیوان وشه‌کانی Phonology, Phonetics, Phonetic له‌ کوردیدا پروو نه‌کراوه‌ته‌وه، کاره‌که‌ش زۆر گران نییه به‌لام ئێره جینگه‌ی له‌باری ئه‌و کاره نییه.

به‌ هه‌مه‌حال پێویسته که‌سانیک ئه‌رکی پروو کردنه‌وه‌ی واته‌ راسته‌قینه‌که‌ی ئه‌و وشانه‌ بگرنه ئه‌ستۆیانه‌وه که ده‌زانن وشه‌کان چیه‌ان به‌ به‌روه‌ هه‌یه و چ راده‌گه‌یه‌نن و چۆن پرووناکیی بۆ ناو ناوه‌ڕۆکی زمان – به‌تایه‌به‌تی زمانی کوردی – ده‌هاوێژن. نه‌ک بێن و له‌ کتێبه‌کی عه‌ره‌بی وه‌یا فارسی وه‌یا پرووسی وه‌یا... وه‌یا... باسه‌کانی سه‌ر به‌ فۆنه‌تیک و فۆنۆلۆجی به‌ نیوه‌چلی وه‌رگیرنه‌ سه‌ر زمانی کوردی و له‌به‌ر تازیه‌ی باسه‌که‌ش چی غه‌له‌ت و په‌له‌ت هه‌یه بیه‌ته بنه‌مای باسی فۆنۆلۆجی و فۆنه‌تیک له‌لای رۆشنیبری نه‌وایوی کورد وه‌ک که «راناوی لکاو و نه‌لکاو» خۆی به‌سه‌ر به‌شیکی سه‌رله‌به‌ری ئاخاوتنماندا دابری و وه‌هاش جینگیر بوو به‌ که‌س نا‌کرێ ده‌ریکێشیت. وشه‌ی «فرمان» یش که له‌ بری «کار، فعل» رۆیشتووه ئه‌ویش هه‌ر له‌ نه‌شاره‌زایی ئه‌و که‌سه بووه که یه‌که‌م جار به‌کاریه‌یتاوه، دیاره وشه‌که‌شی له‌ زاری نه‌خوێندوان هه‌لگرته‌وه که ده‌لێن «فرمانی خۆم به‌جیه‌یتا» مه‌به‌ستیشیان «ئهو کاره‌ی پێویسته له‌سه‌رم بیکه‌م» ه، وشه‌که‌ش له «فه‌رمان – به‌ واتای «امر» ی عه‌ره‌بی» وه‌رگیراوه وه‌ک که «واجب» بۆ «کاری پێویست» رۆیشتووه. جا ئه‌گه‌ر «فرمان» بۆ «کار، کردار» ی کوردی ده‌ست بدات ده‌بی «واجب» یش بۆ «فعل» ی عه‌ره‌بی جایه‌ز بیت...

مه‌سه‌له‌ی زمان وه‌ک رامیاری و ئه‌ده‌ب نییه هه‌له‌ی «راناو» ی لێ نه‌یه‌ته عه‌یبی گه‌وره. ده‌شی خه‌لک له‌باره‌ی رامیاری و ئه‌ده‌ب و ئابورییه‌وه زۆر

له یه کدی دوور بکه ونه وه و ههر له جغزی بهر ژه وه نښدا بمیننه وه چونکه
 ئه مانه له گۆراندان به تایبه تی ئابوری و رامیاری، به لام زمان تهحه مولی
 هه له ی گه وه ناکات، ئه و گۆرانه ی به سه ریشیدا دیت نایی ئاوه ژووی بکاته وه.
 شوپش له رامیاری و ئابوریدا کاریکی چاوه پروان کراوه، که چی زمان، به
 تایبه تی ده ستوره کانی ریزمان، که ته قله ی پی لی درا نه فه سی ده بریت. ئه گه ر
 گوتاره که ی «رۆشنیری» ره خنه ی له کتیی «حاجی قادر...» گرتباه که م و
 زۆر خۆم لی به ده نگ نه ده هینا.

ره خنه یه کی زۆر ره وای لیم گیرابیه ئه وه بوو که له لاپه ره 29 ی
 «حه شارگه دا» گوتومه هه موو زمانناسانی کورد چاویان به سه ر پاشگریکدا
 کشاوه بی ئه وه ی هه ستی پی بکه ن ئه ویش پاشگری «را» ی ریزه ی «مبنی
 للمجهول» ه.

من که ئه مه م نووسی ههر ئه وه م بهرچاو که وتبو که د. عه بدوللا نه قشبه ندی
 له باره ی ئه م پاشگروه، له یه که م ژماره ی گوڤاری کوڤی زانیاری کورددا
 بلای کردبۆه. دواتر له کاتی لیکۆلینه وه ی ریزمانیی له گه ل
 ئه ندامانی «لێزنه ی زمان و زانسته کانی» کتییکی ریزمانی قوتابخانه کانم دیت
 له باره ی ئه م پاشگروه ی نووسیوه. به راستی تا بلی دڵکسته بووم به
 دۆزینه وه زۆر دواکه وتوهم. هه رچه ند نه مدیت که س سه هوه که م راست
 بکاته وه، ره نگه ئه گه ر خۆشم باسم نه کردباهه زهینی خوینه رانی بۆ نه چووبایه،
 دیسان هه میشه پی سه غله ت بووم و به دوا ده رفه تدا ده گه رام که
 عوزرخوازی له نووسه رانی ئه و کتیه بکه م.

به لام ده بی شتیک روون بکه مه وه له باره ی ئه وه ی کتیه که ی قوتابخانه بۆ
 پاشگری «را» ی نووسیوه. کتیه که پاشگروه که ی ته نها بۆ کاری رابردووی
 تیپه راناوه که بکریته «مبنی للمجهول»، هیچ بۆ ئه وه نه چوه که ئه م پاشگروه
 ههر خویه تی له ئاینده (مضارع) دا ده بیته «رێ» چونکه باسی

پاشگری «رئ» وهك پاشگریكى سهر به خو ده كات، ئه مهش كه له به ريكی گه وره یه لهو باسه ریزمانیه دا چونكه ریزه ی رابردوو و داهاتوو (ماضی و مضارع) له یه كدی داده بریت وهك ئه وهی كه ههریه كه یان له سهرچاوه ییكه وه هاتبن. ئه وهی مه علومه لهو پاشگرانه ی به فیعله وه ده لكین شتیکی بی ده مه ته قه یه. پاشگری فیعل له رابردوه وه بو داهاتوو – ئاینده – ههریه ك شته و رواله تی ده گوری ئه مانهش نمونه ی پاشگره كانی «ا، كا، اند».

<u>رابردوو</u>	<u>ئاینده</u>	<u>چاووگ</u>
ترس «ا» م	ده ترس «ئ» م	ترسان
ئالۆز «كا» م	ده ئالۆز «كئ» م	ئالۆزكان
له رز «اند» م	ده له رز «ئین» م	له رزاندن

پاشگری «را» ش وهك ئه مانه شیوه گوری ده كات:

<u>رابردوو</u>	<u>ئاینده</u>	<u>چاووگ</u>
دیت «را» م	ده دیت «رئ» م	دیتران
بیست «را» م	ده بیست «رئ» م	بیستران

ئه وهی راستیش بی، نه به چاك نه به خراب، هیچ حیسابیکم بو نووسینه كه ی ناو كتیبی «سهره تاییک له فیلۆلۆژی زمانی كوردی» له دانانی محمه د ئه مین هه ورامانی نه كردوه چونكه لهو كتیبه دا ههرچی هه یه ده بی چاوی پیندا

بگێڕدریتهوه و راست بکریتهوه. به نێسبته پیشگر و پاشگر و ناوگریشهوه که لهو کتێبهدا باسیان کراوه چاوپیداگیرانهوه بهش ناکات. ده‌بی باسه‌که‌یان سه‌رله‌نوی بنووسریتهوه. به‌ نمونه، راناوی «م، مان، یان...» وه‌ک نیشانه‌ی چاوگ به‌ «پاشبه‌ند – پاشگر» دانراون (بروانه‌ لاپه‌ره‌ 116، 117). له سه‌ره‌تاکانی لاپه‌ره‌ 118 شدا «کیلرا، کیلراو» هه‌ردویان وه‌ک یه‌ک به‌ «فرمان – فعل» حیساب کراون که ده‌زانی «کیلراو» ناوی به‌رکار (اسم مفعول) ه‌... خولاسه‌ نووسینی ناو ئه‌و کتێبه‌ هی ئه‌وه‌ نییه‌ ده‌سبزار بکریته‌ و بلیی فلانه‌ شتم به‌لاوه‌ باشه‌ یا خراپه‌...

ئێستا ڕی به‌ خۆم ده‌ده‌م بیرسم، ئایا گوتاره‌که‌ی ڕۆشنگیری نوی ناوی «کوردواته‌نی» هه‌لده‌گرێ یاخود «کوردنه‌واته‌نی»؟

لێره به‌ دواوه‌ ده‌قی گوتاره‌که‌ی «ڕۆشنگیری نوی» له‌ چاپ ده‌ده‌ینه‌وه‌ تاوه‌ک خویته‌ر بتوانی به‌راورد له‌ نیوان ره‌خنه‌کان و وه‌رامه‌کانیادا بکات. هه‌ر بۆ ئه‌وه‌ی خویته‌ر به‌ ئاسانیش بگه‌ڕیته‌وه‌ بۆ ده‌قی ره‌خنه‌کان، لێره‌دا ستوونه‌کانی گوتاره‌که‌ ژماره‌یان خراوته‌ سه‌رئ بێ ئه‌وه‌ی له‌ شکلی ستووندا چاپ کرابن چونکه‌ درێژایی و پانایی لاپه‌ره‌کانی ئه‌م نامیلکه‌یه‌ به‌قه‌ده‌ر هی گوڤاره‌که‌ نابن، جا که له‌ نامیلکه‌که‌دا په‌نجه‌ بۆ ستوونیکێ ناو گوتاره‌که‌ ڕاکیشرا به‌هۆی ئه‌و ژماره‌یه‌ی لێره‌دا بۆ ستوونه‌که‌ دانراوه‌ دۆزینه‌وه‌ی ئاسان ده‌بی.

زمانه‌وانی

کورداوته‌نی

محهمەد ئەمىن هه‌ورامانى

لاپه‌ره «18»

«1»

زمان پر به پىستى واتاكه‌ى و به پى ريه‌ويه و ره‌وشت و پىوستى چه‌رخ و باو
و بره‌وى، شان به شانى دۆخه‌كانى پىشكه‌وتنى ئەو خه‌لكه‌ى كه به كارى
ده‌هين و گفتوگوى پى ده‌كه‌ن، ده‌بى له ئالوگۆردا بى و زمانىكى زىندوو و
نه‌مه‌بى و بى... وه‌ختى زمان، له دۆخى خۆى مايه‌وه و گه‌شه‌ى نه‌كرد و په‌ره‌ى
نه‌سه‌ند و له‌گه‌ل چه‌رخ و پىوستىيه‌كانى رۆژانه‌ى ژيان نه‌سوورا، بىگومان ئەو
زمانه‌ مردوو!! مه‌يه‌وه!! وه‌ستاوه!! چونكه ئەو خه‌لكه‌ى كه گفتوگۆ به‌و زمانه
ده‌كه‌ن مردوون! به‌شيوه‌يه‌كى رونتر، خه‌لكى نيه‌ به‌و زمانه‌ قسه‌ و گفتوگۆ
بكه‌ن!! بۆيه، وايه! چونكه ته‌نها ناوئىكه، يان قاوغئىكه، جگه له چه‌ند ره‌مز و
وئنه‌بى نه‌بن كه له شيوه‌ى چه‌ند تىكستىكدان، هيجى تر نيه!! بۆ نموونه
زمانى ئاوئىستا چه‌ند هه‌زار سالى له‌مه‌وبه‌رتى، زمانى سه‌رپاىكى سه‌رانسه‌رى
خاى كوردستان بووه، جگه له‌وه‌ش چه‌نده‌ها گه‌لى ئىرانى تىرش گفتوگۆيان

«2»

پي كرده و زماڻي ديني و قازيگه رييه تي سهرده ميكي دهولتي ساسانيه كان
بووه، سهره راي مانه وهى چهند تيكستيكي ئاويستاي پالويه كان - تيكستي
ديني - و پرسيه كان و ئاشكانيه كان و ساسانيه كان و چندها تيكستي تر
كه به زماڻي ئاويستاي نووسراونه ته وه، سهره راي ته وهش كه چي هيشا
ئاويستا، ئيسته ههر به زماڻيكي مردو له قهلم ددرئ!! بوچي؟ چونكي، حالي
حازر، ئيسته گهلي نيه گفتوگوي پي بكات، كه وابوو تهنه له دوځيكي
مردويه تيدا ماوته وه!!

له مهى سهره وهدا، ته وه مان بو دهرده كه وي كه گهل و زمان له ژيانا هاوسه ري
يه كترن، گهلي زماڻي تايه تي خوي نه بي به گهل له قهلم نادري، زماڻيش به
بي ته وهى گهلي بي گفتوگوي پي بكات، به زمان سهرژمير ناكري! چونكه
زمان و گهل، ياخود گهل و زمان هاوته مهن و هاوبه خت و هاوړوخ و هاوغيانن.
هيچ كاميان له وي تريان به دهر نيه، له بهر ته مانه رواله تي ميژوي

«3»

زمان هيني گهل به يه كه وه جوش دراوڼ - ههر له بهر ته وه شه، ته گهر ويسترا
به سهرهات و دوستايه تي و ئالوگوري باري ئابووري كومه لايتي گهلي بزاني،
يه كي له و ريگايانه ي كه ده تگه يه نيته ئاوات و ئامانج گرنتي ريگاي
ليكوښنه وه ميژووي و وشه يه - له كويوه هاتوه؟ له كه يه وه هاتوه؟ - واته
«ټيټومولوزي وشه ي زمان».

به هوي وردبونه وهى ميژووي ته و وشانه وه كه كه ره سه ي زمانه كه يان دروست
كرده، ههن و نيه ي ته و وشانه مان بو دهرده كه وي، ته و وشه يه، له كويوه هاتوه!

بههوى چييه وه هاتوه، هوى هاتنى... واتاى چى داوه، ئىسته واتاى چى ده دات،
له چه دراوسيه كه وه وه گر اوه!...! هتد.

ئهم جورە ليكۆلینه وه به زۆر به چاكي و چالاكيانه لايه كي گه وره ي ميژوو و
به سه رهاتي زمانه كه مان، بو رۆشن ده كاته وه.

لاپه ره «19»

«1»

زمانى كورديش يه كي كه له و زمانه ي كه له دىرين زمانه وه تا وه كو ئىسته،
هه ره ته قل و ده ويه تي ريگاي پيچ پيچ و سه خت و سه م و چالوچولى پر له
كو سپ و ناهه مواري ترسناك و نه هات ده بري و هه رگيزيش رۆژى له رۆژان
تا راده يي ترووكه ي چاويكيش، گه لي كوردى به جينه هيشتووه، پاريزگاري
ره سه نيه تي ريزمان و ده نگسازي خوى كردوه جگه له وهش، نه رم و نيان بووه
به رامبه ر رواله تي دنيا و رۆژگار به وه ي كه به فراواني، پيوستي رۆژانه ي
رۆژگاري گه لي كورد و چه رخ، هه مه جور وشه و مو فره داتي بيگانه ي
وه رگرتوه - به تايبه تي ئه وانه ي پيوست بوون به ژيانى رۆژانه ي رۆژگاري
كورد ه واري!!

ئهو وه رگرتنه، ياخود ئهو جور وشه و مو فره داتي بيگانه قه رز كردنه،
هه مه جور شيوه - زار - يان له زمانى كورديدا پهيدا كردوه! چونكه كه ره سه
قه رز كراوه كه، له لايه كه وه، له ره گه زيكه وه نيه. بو نموونه، ئهو وشه و
مو فره داته فارسى يانه ي كه قه رز كراون، زور رواله تي شيوه گو كردنى فارسى يان
پيوه دياريه، تا وه كو له رسته شدا، هه ره وها قه رز كراوى توركيش و
عاره بيش...هتد.

بەم جۆرە بەھۇى ئەو قەرز كردن و مانەو و تىكەلئىيەو چەند شىۋەي پەيدا بوون!! چەند زارى دروست بوون!! جا، كاميان زۆر رەسەنى كوردايەتتى و كوردەوارىيەتتى تىادا ماوئەتەو؟! ئەو پىۋىستى بە لىكۆلئىنەوئەكى ورد و قوللى زامانى كوردىيەو و شىۋەكانىيەتى شان بە شاننى ئىتۆمۆلۆزى ووشەكانى...

«2»

ئەم ئەركە گرنگەش، ئىشى يەككىك و دوان نىيە، كارى سال و دوو سالىش نىيە جگە لەوئەش پىۋىستى بە زروفيكى تاييەتتى گونجاو و يارمەتەكى پىر لە زەركارىي ھەيە...

بە پىي وردبوونەوئەي روالەتتى جوگرافىي، بۆمان ھەيە بلىين، ئەو ناوچانەي زۆرتەر لە بىگانەوئە نزيكى روالەتتى شىۋەي زارەكوردىيەكەيان زۆرتەر بەلاي ئەو زمانە بىگانەدا دىتاشىۋە كە دراوسىيانە تا ئەو ناوچانەي ناو كرۆكەي كوردستانيان گرتۆتەو!! بە تاييەتتى ئەگەر ھاتو ئەو ناوچە كرۆكانە جموجۆلى رۆشنىبىريەتتيان تىادا بوو! ئەم وتەيەش لام وايە بەلگەدار بى، ئەگەر ھەر ھىچ نەبى، ھەر بە سەرىيەكەوئە بەرەو دواوئە بۆ پەرە پەرە كردنى مېژووى دىرىنى بەرھەم و تىكىستى ئەدەبىي فۆلكلورىيە نووسراوئەكانى نەتەوئەي كورد، ئەو وەختە بۆمان دەرەكەوئى كە زارى ھەندە ناوچەي نەبى، ئەوانى تر پاش چەند سەد سالى شىۋىتەوارى زاراوئەكەيان بەو جۆرە كە ھالى حازر ھەيە ون دەبى!!

جا، پەرە پىدانى ئەو زارە كوردىيە رەسەنەي كە زياتر رۆشنىبىران و خويندەواران پىي دىنووئەن و پىي دىخوينتەوئە و — بەو ھۆيەوئە زياتر رۆشنىبىرىي لە گەشەكردن و پەرەسەندىنايە — ئەركى سەرشانى ھەموو

دَلسۆزیکى کوردە و ھەرۋەھا ھى ھەموو کوردیکى دَلسۆزىشە... بە
پىچەوانەشەو، ھىنانە کایەى زارى تر دەبیتە ھۆى جىگا لىژ کردنى زارە
ئەدەبىيە، تا رادەيى لاواز کردنى و سەر

«3»

لىشواندن لە خويئندەواران و رۆشنىبران و لاواز کردنى جموجۆلى
رۆشنىبرىيەتى...

ئىمە لىرەدا مەبەستمان تىکستى کەلەپوورى نىيە، واتە کەلەپوورى نەتەوايەتى
بە ھەر زارى و شىۋەيى بىي پىۋىستە پارىزگارى قەوارە و روالەت و شىۋەکەى
بکرى، بەلام بۆ لىکۆلىنەو و دىراسەت کردن و توئز ھەلدانەو زارى ئەدەبىي
کوردى لە ھەموو زارىكى تر سەرلەبەرترە...

ئەم سەرلەبەرييە، فراوانترە سوودبەخستەر دەيى، ئەگەر ھاتوو ئەم دامودەزگا
کوردىيانە کە ھەن چاويان برىيىتە ئاگادارى کردنى ئەم خالە و ئەم روالەتە و
بە تەنگەوہى گەشە کردنيەو بن، بە شىۋەيەكى تايبەتى ئەو دامودەزگا
کوردىيانە کە دەرکردن و بلۆکردنەوہى رۆشنىبرىيى کوردىيان خستوتە
ئەستۆى خۆيان، وەک، کۆرى زانيارى کورد و دام و دەزنای رۆشنىبرى و
بلۆکردنەوہى کوردى و بەرپۆبەريىتى خويئندنى کوردى و کۆمەلى
رۆشنىبرانى کورد و يەکیەتى نووسەرانى کورد...ھتد

چونکە خويئندەوار و رۆشنىبرى کورد زۆر بە پەرۆشەوہ ھەموو دەمىكى
تىنووہىيى رۆشنىبرىيان کردوتە ئەم دامودەزگايانە و بە ھىچ جۆرى
تىنووہىيى رۆشنىبرىيان ناکوژیتەوہ... جا، ھەر لەبەر ئەوہىيە بۆيە دەستى

ھاریکاریه تیی به شداری کردن له گهڵ رۆشنبیراندا پنیوسته درێژ بکری بۆ
وه گرنتی بیرورای زانیانی کورد و کوردهوانیه کان زماناسه کان بۆ هینانه دی

لاپه ره «20»

«1»

به رهه می به پیزی وه ها که بکری به دروشم، بۆ ژيانده وهی که له پووری
کوردیی و سهرفراز کردنی له دهست زهبر و جهوری تۆز و خۆل و ئالوگۆری
چه رخ، چونکه جگه له هه زاره ها دهرس و عبیره تی لیوه فیر ده بین، به
عه مباریکی که ره سه ی قامووسی کوردیی که له ده می که وه چاوه روانی ده کری،
له قه له م ده درئ — ههروه ها بۆ گه شه پیدانی زمانه ئه ده بییه که به هینانی وشه و
موفره داتی زاده کوردییه کانی تر به شیویه کی زانستیانه بۆ ناو زاره ئه ده بییه
یه کگر توه که...

به م بۆنه یه وه، به پنیوستی ده زانم که نه ختی ده می باسما بکهینه هه ندی وشه
و موفره داتی که له چه ند به رهه میکی رواله ت زانستیانه ی کوردییدا ده رچوون
و ئومیده وارین که باسی «محهمه د عه لی کلای» مان له جیاتی نووسینی
پیشه کییه ک بۆ به رهه میکی زانستی نه کردبی!!!

له زۆربه ی ناوجه کانی کوردستاندا وشه ی «هه شارگه» بۆ جیگای
خۆشاردنه وهی درنده، به تایبه تی به رۆژدا به کارده هیترئ، واته له کورده واریدا
هه شارگه ی گورگ، هه شارگه ی به راز باوه،..... به لام هه رگیزا و هه رگیز
نه بیستراوه بوتری «هه شارگه ی مه ر»..

وشه ی هه شارگه لیکدراوی

«2»

دوو وشه‌یه، که ئه‌وانیش، «هۆشار» «گا-جا»ن.. واته جیگه‌ی په‌نای درنده...
بۆ نمونه له زۆربه‌ی ناوچه‌کانی کوردستاندا ده‌وتری «سه‌گی هه‌وشار»، به
واتای سه‌گیکی درنده، ئه‌نجا به‌م پێیه «هه‌وشارگه» یاخود «هه‌شارگه»
هه‌روه‌ک وتمان واتای جیگا په‌نای درنده ئه‌دات... لیڤه‌دا، ئه‌وه‌ی که زۆر
سه‌رنج راده‌کیشی ئه‌وه‌یه، که نازانم بۆچی ئه‌م به‌ره‌مه‌ی ئه‌م ناوه‌ی
پێوه‌نراوه! ئه‌مه له لایه‌که‌وه، له لایه‌کی تریشه‌وه بۆچی وشه‌ی «هه‌وشارگه»
یاخود «هه‌شارگه» کراوه به «حه‌شارگه»، دوریش نییه که بۆیه وا چه‌واشو
کراپی، بۆ ئه‌وه‌ی زیاتر سه‌رنجی بازار پراکیشی!!!

با، ئیسته‌ش چاوی به‌ کتییی «چه‌ند هه‌شارگه‌یه‌کی رێزمانی کوردی». له
چاپکراوه‌کانی کۆری زانیاری کورد بخشینین و بزاین ناوه‌ڕۆکه‌ی چی تیدا‌یه.
پیش هه‌موو شتیک باستر وایه ته‌ماشای «شل کردنه‌وه...» بکه‌ین، که نازانم
هۆ چی بی ئه‌م فره‌یزی «شل کردنه‌وه» ی له جیاتی «پیشه‌کی،
ده‌سپێشخه‌ری، یا، سه‌ره‌تای باوو به‌کاره‌یتابی»!!

له‌م شل کردنه‌وه‌دا، هه‌ندی، یاخود ئه‌توانین ب‌لێین کۆمه‌لی هه‌له‌ی رێزمانی
به‌دی ده‌کرین، که کتییی رێزمان، هه‌رگیز نابێ له‌ زمانه‌که‌یدا هه‌له‌ی رێزمانی
هه‌بێ!! ئه‌مانه‌ش، وه‌ک کوردواته‌نی، مشتیکن له‌ خه‌رباریک:

له‌ لاپه‌ره «5» دا، مامۆستای نووسه‌ر نووسیویه‌تی و ده‌لی: «له‌م نووسینه‌مدا
نه‌ختیک به‌ولای

«3»

باسه به‌رچاوه‌کانی رێزمانه‌وه بۆ ناو هه‌ندیک له‌ هه‌شارگه‌کانی ده‌ستووراتی
رێزمانی کوردیه‌وه ده‌ڕۆم...».

به بچ لادان، ئەم وشە و موفره داته ريز كراوانه له چوارچيوهيه كى ريزمانى زمانى كورد ييدا دانه ريز راوان، چونكه هەرگيز كورد نالێ «به رچاوه كان»، به لكو كورد ده لێ «ئاشكراكان» ياخود «ديارييه كان» ياخود «ئهوانه ي كه له به رچاوان» ههروهها له كورده واري دا ناوترى «دهستوورائى»، به لکم دهوترى «دهستوورى» ياخود «دهستووره كانى»، بهم پييه، دهيتوانى رسته كه بهم جوړه دابريژى «لهم نووسينه مدا نهختيك به ولای باسه ئاشكراكانى ريزمانه وه بو ناو هه نديك له دهستووره په ناواكانى ريزمانى زمانى كورد ييه وه ده روم...».

هه ر له لاپه ره چواردا ده لیت «لايه نه يه كجار بزر و ورده كانى بچكوله نارېك و پيچه كانى ريزمان...» سه رنجيكي ئەم فره يزه بدهين ده بينين كه له واتا و رېكوپيكي به پي دهستوورى ريز كردنى وشه له سه ر ريبازى زمانى كوردى زور له نگه، چونكه ئەگه ر شتيك يه كجار بزر بووبى هه رگيز نادوزر يته وه، ئەگه ر، هاتوو له ئاسوى دوزينه وه شدا بوو ئەوه بزرى يه كجار نييه!! جگه له مه ش ههروهك وتمان ريزى ئاوه لئاو و ناو ورده كارى ترى فره يزى ناو رسته ي ته واو نييه. زور شتى زياده ي هيناوه ته ناويانه وه... لام وايه بهم جوړه رېك بخرابايه باشت ر ده بوو «لايه نه ورد و بزره نارېكه كانى

لاپه ره «21»

«1»

ريزمان...» به شيوه يه كى رونت ر نازانم چون ئەمانه يه ك به شوين يه كه وه يه ك كه وتوون «ورده كانى» و «بچكوله» و «نارېك» و «پيچه كه كانى» و «زور بزر»... هتد.

«...»

ههروه‌ها نووسەر له لاپه‌ره «4» دا ده‌لیت «لهم نووسینه‌مدا خۆتنده‌واری عاده‌تیشم له حیسابان دهره‌اویشتوه، به‌ولای خۆتنده‌واری عاده‌تییه‌وه، ئه‌و رۆشنیبره‌شم تێ نه‌خۆتندۆته‌وه که ده‌خلیکی رۆشنیبرییه‌که‌ی به‌سه‌ر رێزمانه‌وه نییه‌...».

وشه‌ی «حیسابان» ه‌ی کو‌پره‌ دییه‌که‌، ئه‌گه‌ر زۆر به‌ فراوانیش به‌ کار بی‌ت هه‌رگیز له‌ ناوچه‌یه‌کی بچکۆله‌ زیاتر ته‌جاوه‌ز ناکات، جا نازانم چۆن لی‌ره‌دا له‌سه‌ر چه‌ په‌یره‌وێ به‌ کار هاتووه‌! خۆ زاری ئه‌ده‌بیی نییه‌ و!! ئه‌مه‌ له‌ لایه‌که‌وه له‌ لایه‌کی که‌وه، له‌و باوه‌ره‌دا نیم مافی دیاری کردنی خۆتنده‌واری عاده‌تی و رۆشنیبری درایی به‌یه‌کێ، یاخود سه‌نگی مه‌حه‌کیکی تاییه‌تی بۆ ئه‌م جو‌ره‌ کیشانه‌ و پێوانه‌ دانرا‌یی!! هه‌ندی ر‌واله‌ت و سیفه‌تی هه‌ن ئه‌گه‌ر بدری‌ن به‌ رۆشنیبری زمانناس، لام وایه‌ هه‌روه‌ک نووسەر مافی هه‌یه‌ ده‌باره‌ی زمان و زمانناسییه‌وه‌ بنووسی، هه‌روه‌ها هه‌موو رۆشنیبریکی تری کورد ئه‌و مافه‌ی هه‌یه‌، ئه‌گه‌ر هاتو بر‌وانامه‌ی پسپۆری و جو‌ره‌ قه‌باله‌ی تر له‌م ڕه‌وه‌وه نه‌خۆ‌پزانه‌وه و پشت گو‌ی خ‌ران!!

وشه‌ی «حیسابان» «دهره‌اویشتوه» ش هه‌روه‌ک ئه‌وانه‌ی پێش‌وون زۆر که‌م جیگای

«2»

کوردستان هه‌ن که‌ خه‌لکه‌که‌ی ئه‌م وشانه‌ به‌م جو‌ره‌ به‌ کاربه‌ی‌ن، ئه‌وه‌ش نابێته‌ به‌لگه‌ بۆ هینانه‌ ناوه‌وه‌ی ئه‌م وشانه‌ و به‌م جو‌ره‌، ئه‌وه‌ له‌ کورده‌واریدا باوه‌ ده‌لێن «... له‌ حیساب دهره‌یتناوه‌...» نه‌ک «... له‌ حیسابان دهره‌اویشتوه‌...». ئیمه‌ قسه‌مان له‌سه‌ر دار‌شتنی ئه‌و ر‌سته‌یه‌ی سه‌ره‌وه‌یه‌!

له‌ لاپه‌ره «3» دا مامۆستای نووسەر باسی ده‌نگ ده‌کات، که‌چی وا دیاره هیشتا جیاوازی نیوان «پیت» و «ده‌نگ» ناکات به‌وه‌ی که‌ ده‌لیت، «...»

دەنگی لامه قەڵەوه کە ی...». ئە گەر لامی قەڵەو بی، ئەو «پیت» ه ئە گەر مەبەستی دەنگیش بی، دەبایە بیوتایە دەنگە قەڵەوه کە ی «ل» ه، واتە ئەو رەمزی کە بۆ دەنگ دادەنری بێگومان دەبی جیاوازی روالەتی تەواوی لە گەڵ ئەو پیتەدا هەبی کە لە شیوازی وشەدا ئەو دەنگە دەدات. بۆ نموونە «لامه» قەڵەوه کە - تەنها «لامه» کە - بریتییه لە چوار دەنگ «دوو بزۆین» و «دوو کۆنسوانت»... ئا ئەمە یە کاری فۆنەتیک، ئە گەر دەپرسی فۆنەتیک چیمان بۆ دەکات!!

لە لاپەرە «3» دا نووسەر دەلی «... دەمیان لە فارسی وەردا...». لە کوردەواریدا دەلی «... دەمیان لە فارسی وەردا...». لە کوردەواریدا دەلی «ئاو لە دەمت وەردە...» هەروەها دەلین، «... دەمی لە فارسییه وە داوه» هەرگیز نەبیستراوه بوتری «دەمی لە فارسییه وە وەرداوه!» لە لاپەرە «8» دا نووسەر چەند جاری

«3»

فرەیزی «جووجەڵە ی کەو» ی بە کارهێناوه... کە بێگومان ئەمە زۆر دورە لە کوردواتەنییه وە و واش لە قەڵەم دەدری کە ئەمە تەنها لە لایەن نووسەریکی سەر میزەوه ناشارەزای هەن و نییه ی خەلکی کوردستان و کوردەوارییه وە نووسراوه. چونکە کورد هەرگیز نە ی وتوه «جووجەڵە ی کەو»، ئەو ی لەم رۆوه و تراپی، تەنها «جووجەڵە ی مریشک» ه، بەلام «کەوبار» و «بارە کەو» و «گووار» «کوڤار» باوه و بە وردیله ی کەو و تراوه...

«...»